

ΘΥΕΛΛΗΣ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΡΗΝΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Αρχισε στις 6 Δεκεμβρίου με την εν ψυχρώ δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Μια πραγματική κοινωνική εξέγερση, η μεγαλύτερη και μαχητικότερη κινητοποίηση από τη Μεταπολίτευση. Δεκάδες χιλιάδες μαθητές και μαθήτριες σε όλη την Ελλάδα επιτέθηκαν σε αστυνομικά τμήματα, δεκάδες χιλιάδες φοιτητές, εργαζόμενοι, άνεργοι, «απασχολήσιμοι», μετανάστες διαδήλωσαν, συγκρούστηκαν με τα ΜΑΤ, έμειναν όρθιοι απέναντι σε τόνους χημικών και τόνους λάσπης από τα ΜΜΕ και τα καθεστωτικά κόμματα.

Για μία ακόμα φορά, η εξέγερση εισέβαλε αιφνιδιαστικά στον κοινωνικό στίβο. Εκπλήσσοντας όχι μόνο τους άρχοντες, αλλά και αρκετούς από όσους την επιδιώκουμε και την προετοιμάζουμε. Γιατί, καλώς ή κακώς, η πραγματική ιστορία του κοινωνικού ανταγωνισμού είναι οι υπόγειες διαδρομές του, και τα περάσματά του είναι ανεξέλεγκτα, διάχυτα και ασύμμετρα. Εκεί ακριβώς έγκειται η ουσία της επαναστατικής πολιτικής: Όχι στη διά των ζωδίων πρόβλεψη της εξέγερσης αλλά στη διά ζώσης κατανόηση της εκρηκτικότητάς της, των αντινομιών της, της αυταξίας της ως καταστροφής της κανονικότητας.

Ωστόσο, η εξέγερση, ως άρνηση της κανονικότητας, δεν προκαλεί μόνο την αντίδραση των θιασωτών της «δημοκρατίας» και της «ομαλότητας», της άρχουσας τάξης και της κυβέρνησης, του πολιτικού προσωπικού του κράτους και των ΜΜΕ. Μαζί με τη χειραφέτηση και τις προσδοκίες που γεννά, προκαλεί φοβίες, συντηρητικά αντανάκλαστα και αντιδραστικές πολώσεις. Ιδίως όταν υποχωρεί η ορμητικότητά της και ευλόγως συρρικνώνεται η μαζικότητά της.

Να κάνουμε πίσω θέλουν οι κυρίαρχοι, να εμποδωθεί η αντίληψη ότι τα Δεκεμβριανά του 2008 αποτελούν οριστικά παρελθόν, ήταν «μια κραυγή της νεολαίας απέναντι στις δυσλειτουργίες του συστήματος». Απέναντι σε αυτή τη σταυροφορία χειραγώγησης δεν αρκεί η διακήρυξη, όσο ειλικρινής και αν είναι, ότι ο αγώνας συνεχίζεται, ιδιαίτερα όταν συνοδεύεται από συνεχείς καταδίκες της εξεγερτικής συγκρουσιακότητας και αγχώδεις επιδείξεις πολιτικής υπευθυνότητας.

Αριστερά (εκτός του ανεκδιήγητου ΚΚΕ) και αναρχικοί έδειξαν, σε γενικές γραμμές, τον καλύτερο εαυτό τους στα Δεκεμβριανά. Τώρα πρέπει να αντιμετωπίσουν τον χειρότερο: Το λεγκαλισμό, την αναρχοφοβία και το «εθνικό ακροατήριο» η Αριστερά, τη συγκρουσιολαγνεία, την υποκατάσταση και την αδιαφορία για τους κοινωνικούς συσχετισμούς ο αναρχικός χώρος. Ο Δεκέμβρης δείχνει ότι αυτό, χωρίς να είναι βέβαιο, είναι δυνατό.

Σήμερα, λοιπόν, δεν μπορούμε να σκεφτόμαστε και να δρούμε όπως χθες. Η εξέγερση του Δεκέμβρη άλλαξε πολλά. Οι πολιτικές παρακαταθήκες και το κοινωνικό δυναμικό του μπορούν να αλλάξουν ακόμα περισσότερο — στην ανάδειξη και τους τρόπους οργάνωσης νέων συλλογικών υποκειμένων, στον τύπο και την ένταση αντιπαράθεσης με την εξουσία, στην επιπόνηση νέων μορφών αντιπληροφόρησης κ.λπ. Το ζήτημα είναι αν θα κατορθώσουμε να σκεφτούμε και να δράσουμε αντίστοιχα.

Η Κωνσταντίνα δεν είναι μόνη!

Η κτηνώδης απόπειρα δολοφονίας της βουλγάρας συνδικαλίστριας καθαρίστριας Κωνσταντίνας Κούνεβα ανέδειξε με τον πλέον τραγικό τρόπο το επιμελώς συγκαλυμμένο από το πολιτικό προσωπικό του κράτους και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία αυτονόητο: Το κεφάλαιο σκοτώνει!

Η νεοικίαση εργαζομένων (με νόμο του κράτους), η στιγνή εκμετάλλευσή τους (από εργολάβους με την πλήρη συνεργασία των υπηρεσιών του Δημοσίου), η απροκάλυπτη εργοδοτική τρο-

μοκρατία (με την ανοχή της Επιθεώρησης Εργασίας και των αρμόδιων δικαστηρίων) αποτελούν τους ηθικούς αυτουργούς της δολοφονικής επίθεσης στην Κωνσταντίνα και τους φυσικούς αυτουργούς του εξευτελισμού, του φόβου και της εξαθλίωσης χιλιάδων εργαζομένων, κυρίως αλλοδαπών.

Πρόκειται περί ενός διαρκούς και ειδικού εγκλήματος. Ενός εγκλήματος του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού που φέρει το εύηχο όνομα «αποκρατικοποιήσεις» με ενεργή συ-

νέργεια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Ας μη γελιόμαστε. Οι Οικονομικές και οι ΟΙΚΟΜΕΤ, όσο αγαστές σχέσεις κι αν έχουν με την εξουσία (το εργοδοτικό σωματείο της ΟΙΚΟΜΕΤ στηρίζει την ΠΑΣΚΕ στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά), δεν μπορούν να διαπράττουν τα εγκλήματά τους χωρίς την αιδήμονα σιωπή και το «ρεαλισμό» της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, την υλοποίηση του βουλγαράκειου ρητού «ό, τι είναι νόμιμο είναι ηθικό».

Η Κωνσταντίνα, μια γενναία, ανυ-

πότακτη και σπουδαία γυναίκα, μια πρωτοπόρα εργάτρια, μια χειραφετημένη μετανάστρια, τιμωρήθηκε από τα εργοδοτικά καθάρματα αλλά δίνει το δυνατότερο χτύπημα στη στιγνή εκμετάλλευση και την εργοδοτική τρομοκρατία. Οι διαδηλώσεις, οι καταλήψεις και οι συγκρούσεις που γίνονται γι' αυτήν αποτελούν δικαίωση της στάσης της. Πρέπει να δικαιωθεί και ο αγώνας της: Να τελειώνουμε πια με το σύγχρονο δουλεμπόριο, να τιμωρηθούν παραδειγματικά οι ένοχοι.

Μεγάλη αναταραχή, Θαυμάσια

Όντως, στην «πραγματική εξέγερση» δεν θα σπάσει ούτε ένα τζάμι, γιατί θα έχουν σπάσει όλα πιο πριν...

Η σφαίρα που δολοφόνησε τον 15χρονο μαθητή Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο «απασφάλισε» μεμιάς το εκρηκτικό δυναμικό της συσσωρευμένης κοινωνικής οργής, στην οποία όλοι αναφέρονταν εδώ και καιρό, σαν να έβλεπαν τη σκιά της, ενώ κανείς δεν είχε προετοιμαστεί να αντικρίσει κατά πρόσωπο την εκτυφλωτική λάμψη της. Και τι δεν συνέβη τις μέρες που ακολούθησαν: καθημερινές δυναμικές διαδηλώσεις σε

κάθε πόλη και συγκρούσεις με τα ΜΑΤ, καταλήψεις σχολών και σχολείων, επιθέσεις μαθητών με πέτρες και νεράντζια εναντίον αστυνομικών τμημάτων, καταλήψεις ραδιοσταθμών, θεάτρων, εργατικών κέντρων, καθημερινές σχεδόν συγκεντρώσεις στη ΓΑΔΑ, καθιστικές διαμαρτυρίες και μαθητικά χάπενινγκ, βραδινές πορείες, κοινές συνελεύσεις φοιτητών και εργαζομένων, συγκεντρώσεις αλληλεγγύης σε όλες τις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες και άλλες πόλεις, στην Τουρκία, σε πολλές χώρες της Λατινικής Αμερικής, στις ΗΠΑ.

Σάββατο, 6 Δεκ. Το βράδυ της 6ης Δεκεμβρίου, λίγο μετά τις 9 το βράδυ, πέφτει νεκρός σε ένα από τα πιο κεντρικά σημεία των Εξαρχείων ο Αλ. Γρηγορόπουλος από σφαίρα μπάτσου μπροστά στα έκκλητα μάτια των θαμώνων των παρακείμενων καφέ. Η είδηση μεταδίδεται ακαριαία και, λίγες ώρες αργότερα, ξημερώματα Κυριακής, σχηματίζονται στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη, στο Ηράκλειο, στα Χανιά, στην Πάτρα, στα Γιάννενα, στην Κομοτηνή και σε άλλες πόλεις οι πρώτες αυθόρμητες διαδηλώσεις, ενώ η αστυνομία μιλάει για αμυντική ενέργεια των ειδικών φρουρών κατόπιν επίθεσης.

Χιλιάδες άνθρωποι διαδηλώνουν στο κέντρο της Αθήνας, αρχίζουν οι πρώτες συμπλοκές με την αστυνομία στα Εξάρχεια, στην Ακαδημίας, στη Σίνα, στο Μοναστηράκι, στην Ερμού, στη Λαγουμιτζή, ενώ εκδηλώνονται οι πρώτες επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα. Οι διαδηλώσεις καταλήγουν στο Πολυτεχνείο, τη Νομική, την ΑΣΟΕΕ και το Πάντειο. Οι συγκρούσεις συνεχίζονται ως το πρωί της Κυριακής. Τα ιδρύματα που καταλαμβάνονται θα λειτουργήσουν ως κέντρα συσπείρωσης και συντονισμού πολύμορφων κινητοποιήσεων για έναν περίπου μήνα. Το ίδιο βράδυ υποβάλλονται οι παραιτήσεις των Χηνοφώτη-Παυλόπουλου, οι οποίες βεβαίως δεν γίνονται δεκτές.

Κυριακή, 7 Δεκ. Καλείται συγκέντρωση στη μία το μεσημέρι στο Μουσείο και διαδήλωση στη ΓΑΔΑ. Συγκεντρώνονται 7.000 διαδηλωτές και πορεύονται οργισμένα μέχρι τον Άρειο Πάγο, όπου και διαλύονται υπό τις ασφυκτικές

ρίψεις δακρυγόνων. Φοιτητικοί σύλλογοι συνεχίζουν με πορεία από το Πολυτεχνείο προς τη Βουλή, η οποία διαλύθηκε μετά από επίθεση της αστυνομίας. Στην ΑΣΟΕΕ και το Πολυτεχνείο πραγματοποιούνται συγκρούσεις με την αστυνομία που προσπαθεί να δημιουργήσει κλοιό γύρω από τα ιδρύματα. Ταυτόχρονα, οι διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις έχουν απλωθεί σε δεκάδες πόλεις της χώρας και έχουν εκδηλωθεί και οι πρώτες διαμαρτυρίες σε ελληνικά προξενεία του εξωτερικού. Όλη η μιντιακή φυλαρία περί «κράτους των Εξαρχείων» και κουκουλοφόρων αρχίζει να αποδομείται με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Όλη η Ελλάδα γίνεται Εξάρχεια και αυτό είναι μόνο η αρχή. Τα ΜΜΕ μεταδίδουν μουντισμένα τις μαρτυρίες των αυτοπτών μαρτύρων για δολοφονία μετά από φραστικό επεισόδιο και καμώνονται πως αναψηλαφούν τις αιτίες της κρυμμένης κοινωνικής οργής, αν και δεν έχουν ακόμα πειστεί ότι η Ελλάδα δικαιούται να έχει εξεγέρσεις τύπου παρισινών προαστίων.

Δευτέρα, 8 Δεκ. Όλο το κίνημα δίνει ραντεβού για την απογευματινή διαδήλωση, στις 7 στα Προπύλαια. Αναγκάζεται να διαδηλώσει ακόμα και το ΚΚΕ, χωριστά στην Ομόνοια, στις 6 το απόγευμα. Η σύγκλητος αποφασίζει αναστολή λειτουργίας του Πολυτεχνείου, ενώ οι γενικές συνελεύσεις των φοιτητών καταλήγουν σε αποφάσεις πενήθμερων καταλήψεων σε δεκάδες σχολές της Αθήνας και της περιφέρειας. Εν τω μεταξύ, από το πρωί αρχίζουν οι αυθόρμητες διαδηλώσεις μαθητών στις γειτονίες.

Η απογευματινή διαδήλωση στην Αθήνα

είναι τεράστια, η παρουσία της αστυνομίας και τα χημικά εξαγριώνουν τους διαδηλωτές, η πορεία διαλύεται αλλά αμέσως ανασυντάσσεται σε πολλά σημεία και οι συγκρούσεις συνεχίζονται όλη τη νύχτα σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Λάρισα και δεκάδες άλλες πόλεις. Γίνονται προσαγωγές και υπάρχουν τραυματίες. Στη Λάρισα συλλαμβάνονται 25 άτομα –εκ των οποίων 11 ανήλικοι– και παραπέμπονται για κακουρήματα με τις διατάξεις του τρομονόμου, ενώ τέσσερις προφυλακίζονται.

Έκτακτη κυβερνητική επιτροπή συγκαλείται αργά το βράδυ, η κυβέρνηση προσπαθεί να δημιουργήσει την εντύπωση ελέγχου της κατάστασης ενώ διαρρέουν σενάρια για εφαρμογή σχεδίου Σαρκοζί και κατέβασμα του στρατού στο δρόμο. Τα ΜΜΕ εξορκίζουν τους «πρωτοφανείς βανδαλισμούς των αναρχικών», την «αμηχανία και αδράνεια της αστυνομίας», τη συμμετοχή νεαρών μεταναστών στις συγκρούσεις και τα «πλιάτσικα» στα μαγαζιά. Και το ΚΚΕ, συνεπικουρώντας το κλίμα, προβαίνει σε συστηματική συκοφάντηση της εξέγερσης, καταδικάζει την τυφλή βία και ιδρώνει να μας διδάξει ότι η πραγματική εξέγερση γίνεται μόνο μέσα από το νομιμόφρον οχυρό του κόμματός τους (αλλιώς δεν θα έχουμε...), με αποτέλεσμα να μην προλαβαίνει να δέχεται από εκείνο το βράδυ τα συγχαρητήρια της Δεξιάς και της Ακροδεξιάς! **Τρίτη, 9 Δεκ.** Τη μέρα της κηδείας, το ογκωδέστατο μαθητικό συλλαλητήριο στο κέντρο της Αθήνας πετροβολά το μεσημέρι την αστυνομική φρουρά έξω από τη Βουλή. Γίνονται συλλήψεις και λυσαλέες επιθέσεις

κατάσταση!

εναντίον μαθητών. Το απόγευμα η κηδεία του Αλέξη στο νεκροταφείο Ν. Σμύρνης μετατρέπεται σε συλλαλητήριο νεολαιίστικης οργής. Ξεσπούν νέα επεισόδια ενώ εικόνες αστυνομικών που πυροβολούν στον αέρα στους δρόμους της Ν. Σμύρνης κάνουν το γύρο του κόσμου.

Την ίδια μέρα οι κρατούμενοι-ες πολλών φυλακών κάνουν αποχή συσσιτίου σε ένδειξη συμπαράστασης στην εξέγερση.

Τετάρτη, 10 Δεκ. Η ΓΣΕΕ υποκύπτει στις

αστυνομικά τμήματα.

Τρίτη, 16 Δεκ. Επεισοδιακό συλλαλητήριο στη Λάρισα για τους 25 συλληφθέντες. Κατάληψη κατά τη διάρκεια εκπομπής της κρατικής ραδιοτηλεόρασης από ομάδα νέων εργαζομένων και σπουδαστών ΜΜΕ.

Τετάρτη, 17 Δεκ. Ο μαθητής Γιώργος Παπλωματάς, γιος συνδικαλιστή του ΠΑΜΕ, τραυματίζεται στο Περιστέρι από σφαίρα αγνώστου έξω από το σχολείο του. Ο υφυπουργός Παιδείας μιλάει για τυχαίο περιστατικό. Οι έρευνες της αστυνομίας δεν απέδωσαν κανένα αξιόλογο στοιχείο...

Αναρτάται πανό στην Ακρόπολη με σύνθημα «Αντίσταση».

Καταλαμβάνονται τα γραφεία της ΓΣΕΕ

Διακόπτεται η επίσημη πρεμιέρα του Εθνικού Θεάτρου από νεολαίους που μοιράζουν προκήρυξη αλληλεγγύης στους συλληφθέντες και ζητούν από τους θεατές να ενεργοποιήσουν τις συνειδήσεις τους και για τα κοινωνικά δρώμενα. Το ίδιο βράδυ στην εκδήλωση μνήμης στον τόπο του εγκλήματος οι διμοιρίες πλησιάζουν ασφυκτικά τους διαδηλωτές και πνίγουν για άλλη μια φορά τα Εξάρχεια στα δακρυγόνα. Κι ενώ εξελίσσονται συγκρούσεις γύρω από το Πολυτεχνείο, απειλείται σοβαρά το πανεπιστημιακό άσυλο.

Κυριακή, 21 Δεκ. Παρεμβάσεις σε δεκάδες θεατρικές παραστάσεις σε θέατρα της Αθήνας, από φοιτητές δραματικών σχολών.

Τρίτη, 23 Δεκ. Το τελευταίο πανεκπαιδευτικό

πιέσεις της κυβέρνησης και ματαιώνει την προγραμματισμένη απεργιακή διαδήλωση της Τετάρτης από το Πεδίο του Άρεως προς τη Βουλή. Αντ' αυτού πραγματοποιεί συγκέντρωση στο Σύνταγμα. Ωστόσο, τμήματα της ριζοσπαστικής Αριστεράς διαδηλώνουν από το Μουσείο και τα Χαυτεία. Η ουρά της πορείας που αποτελούνταν από μπλοκ φοιτητικών σχημάτων διαλύεται από την αστυνομία λίγο μετά τη Βουλή και μεγάλο τμήμα της καταδιώκεται μέχρι τα Εξάρχεια.

Πέμπτη, 11 Δεκ. Συνεχίζονται δεκάδες μαθητικές επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα σε όλη την Αθήνα, κλείνουν δρόμοι, πολλαπλασιάζονται οι καταλήψεις των σχολείων, ενώ συνεδριάζουν δύο μαθητικά συντονιστικά. Νέος γύρος συνελεύσεων στις σχολές με την ΠΚΣ να προσπαθεί να εμποδίσει τις καταλήψεις. Ανακοινώνεται πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο για την επόμενη μέρα. Εν τω μεταξύ, οργανώνονται οι πρώτες καταλήψεις δημόσιων χώρων (δημαρχείων, πνευματικών κέντρων κ.λπ.).

Παρασκευή, 12 Δεκ. Στο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο, τα ΜΑΤ ξυλοκοπούν άγρια μαθητές, εκπαιδευτικούς, δημοσιογράφους.

Σάββατο, 13 Δεκ. Η καθιστική διαμαρτυρία χιλιάδων μαθητών στο Σύνταγμα διαλύεται, η συγκέντρωση στη Μεσολογίου και η πορεία στο Γκάζι κλείνουν με δεκάδες προσαγωγές στη ΓΑΔΑ.

Κυριακή, 14 Δεκ. Καταλήψεις σε ραδιοσταθμούς (9.84, Best κ.λπ.).

Δευτέρα, 15 Δεκ. Εκατοντάδες μαθητές συγκεντρώνονται στη ΓΑΔΑ. Αποκλεισμοί δεκάδων δρόμων και συγκεντρώσεις σε

από εργαζόμενους νεολαίους με αιτήματα «άμεση απελευθέρωση των προφυλακισθέντων, καμία δίωξη στους συλληφθέντες, αυτοοργάνωση των εργατών, γενική απεργία». Στο κτίριο πραγματοποιούνται καθημερινές συνελεύσεις στο κατάμεστο αμφιθέατρο μέχρι τις 21/12, οπότε και λήγει.

Πέμπτη, 18 Δεκ. Πραγματοποιείται πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο με τη συμμετοχή 10.000 μαθητών, φοιτητών, εκπαιδευτικών. Μετά το Σύνταγμα η αστυνομία χτυπάει τη διαδήλωση. Ρίχνονται τόνοι χημικών στα Προπύλαια, πεκάζονται αφειδώς διαδηλωτές και περαστικοί στους γύρω δρόμους. Οι συγκρούσεις στην Ακαδημίας διαρκούν ως το βράδυ. Το απόγευμα γίνονται δύο συλλαλητήρια για τη δολοφονική απόπειρα εναντίον του μαθητή στο Περιστέρι. Στη Θεσσαλονίκη πραγματοποιείται το βράδυ μεγάλη συναυλία αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της εξέγερσης.

Παρασκευή, 19 Δεκ. Συναυλίες των μαθητικών και φοιτητικών συντονιστικών στα Προπύλαια με κεντρικό σύνθημα «Κάτω τα χέρια από τη νεολαία».

Σάββατο, 20 Δεκ. Γίνονται δυναμικές διαδηλώσεις σε γειτονιές της Αθήνας και τρεις συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στην Τουρκία.

Πολίτες ρίχνουν σκουπίδια στο χριστουγεννιάτικο δέντρο-φετίχ του Ν. Κακλαμάνη. Φυσούνες ξανά μέσα στην πολυκοσμία της Πλατείας Συντάγματος και ενιαία συλλήψεις! (Μπάτσοι-φυλάτε-τα-ελατά-σας, κούτσουρα-στο-τζάκι-τα-αφεντικά-σας, για να θυμηθούμε το γιορτινό πνεύμα των ημερών εκείνων).

συλλαλητήριο του 2008. Η εκπαιδευτική κοινότητα ανανεώνει το ραντεβού της για τις 9 Ιανουαρίου. Το βράδυ υπάρχει έντονη φημολογία για παραβίαση του ασύλου στο Πολυτεχνείο. Συγκεντρώνεται κόσμος έξω από το ίδρυμα.

Εν τω μεταξύ, την ίδια μέρα, οι εφημερίδες και τα ραδιόφωνα κάνουν λόγο για δολοφονική επίθεση με οξύ κατά της μετανάστριας-γραμματέως του Παναττικής Ένωσης Καθαριστριών και Οικιακού Προσωπικού Κωνσταντίνας Κούνεβα. Κανείς δεν πίστευε ως τότε ότι θα μπορούσαν να συμβούν τέτοιες βαναυσότητες περιστατικά δίπλα μας. Η επίθεση στην Κωνσταντίνα Κούνεβα και η σφαγή στη Γάζα δίνουν το στίγμα των κινητοποιήσεων για τον νέο χρόνο.

Σάββατο-Κυριακή, 27 και 28 Δεκ. Κατάληψη των κεντρικών γραφείων του ΗΣΑΠ από τη Συνέλευση Αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα.

Δευτέρα-Τρίτη, 29 και 30 Δεκ. Διαδηλώσεις αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό στην ισραηλινή πρεσβεία. Πετροπόλεμος με την αστυνομία και χημικά.

Ο Δεκέμβρης δεν έκλεισε κάνοντας ορατή μόνο την ωμή βία του κράτους και έκδηλη τη βουβή ως τότε οργή χιλιάδων μαθητών, φοιτητών, μεταναστών, εργαζόμενων. Έκανε ορατή με τον πιο αφοπλιστικό και τραυματικό τρόπο και τη βία που ασκείται καθημερινά σε χιλιάδες «αδρατους» εργαζόμενους, θύματα του σύγχρονου θεσμοθετημένου δουλεμπορίου, της ενοικιαζόμενης εργασίας.

Καλομοίρα Σωτηρίου

Η εικόνα, ο λόγος, η δράση: μετανάστες και μετανάστριες στην εξέγερση

Αν παρακολουθούσες από το 10ο όροφο μιας πολυκατοικίας τους δρόμους της εξέγερσης ή από τους τηλεοπτικούς δέκτες το πλήθος, δεν θα μπορούσες να ξεχωρίσεις ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και ταυτότητες. Αν όμως ήσουν στους δρόμους, μπορούσες να αφουγκραστείς αυτό που γινόταν. Έβλεπες δίπλα σου φοιτητές, μαθήτριες, πρόσφυγες, μετανάστριες, κόσμο «του χώρου» και ανθρώπους που δεν μπορούσες να φανταστείς να είναι δίπλα σου σε διαδήλωση, ανθρώπους κάθε ηλικίας. Ένα πλήθος που δεν θύμιζε τίποτα από όσα έχουμε ζήσει στην Ελλάδα, ένα πλήθος που εν τέλει, όπως πάντα στους δρόμους, γινόταν πάλι ένα, δενόταν με αλληλεγγύη και συντροφικότητα.

Πρόσφυγες και μετανάστες-ριες ήταν εκεί, κάθε στιγμή: στις διαδηλώσεις, στο Πολυτεχνείο, στα μαθητικά μπλοκ, στα πεζοδρόμια, στα σπασμένα μαγαζιά. Το κομμάτι της κοινωνίας που είναι το πιο καταπιεσμένο, που έχει βιώσει την αστυνομική βία και καταστολή στην καθημερινότητά του, σε όλες τις εκφάνσεις της — από τους ελέγχους στο δρόμο μέχρι τις απελάσεις στα σύνορα, από την κρατική ασυδοσία και γραφειοκρατία μέχρι τους θανάτους στο Αιγαίο— ήταν εκεί. Άλλωστε, δεν έχει και πολλά να χάσει. Γιατί αυτές οι μέρες ήταν του Αλέξη αλλά και όλων αυτών που ζουν στην ανασφάλεια και το φόβο, όλων αυτών που θεωρούν πως τα πράγματα πρέπει να αλλάξουν.

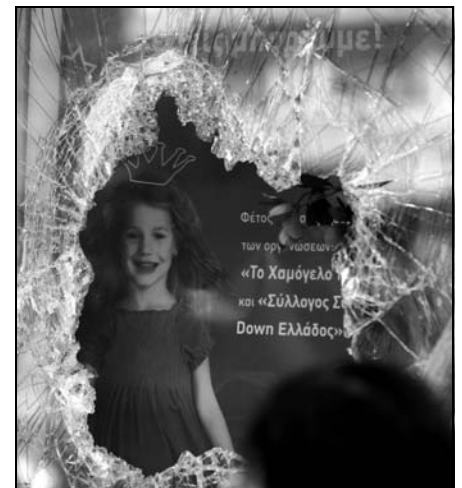
Οι μετανάστες-ριες δεύτερης γενιάς ήταν στους δρόμους, μαζί με τους συμμαθητές-ριές τους με τους οποίους δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν: ζουν στην ίδια γειτονιά, κάθονται στα ίδια θρανία, έχουν τα ίδια όνειρα. Η δεύτερη γενιά που πλέον δεν φοβάται, δεν σκύβει το κεφάλι: είναι τμήμα αυτής της κοινωνίας και διεκδικεί τα δικαιώματά της με αυθορμητισμό και φαντασία. Και στους δρόμους όλοι και όλες ήμασταν ίσοι, η πόλη ήταν δική μας: πειθαρχία τέλος, ζωή μαγική!

Όταν, βέβαια, ο φακός της τηλεόρασης έκανε ζουμ, η εικόνα άλλαζε: καμιά δεκαριά μετανάστες-ριες να μπαίνουν σε ένα μαγαζί και να παίρνουν ό,τι έβρισκαν, εικόνα που την πρόβαλλαν συνέχεια. Η στοχοποίησή τους από τα ΜΜΕ έγινε από τις πρώτες κιόλας μέρες: «πλησιαστικοί». Μια στοχοποίηση που ενεργοποιούσε κατευθείαν το αίσθημα ιδιοκτησίας των «νοικοκυραίων», που φαίνεται να ανησυχούν για τις περιουσίες και τις τζαμαρίες τους περισσότερο απ' ό,τι για τα παιδιά τους. Το δικαίωμα στη ζωή και την αξιοπρέπεια και το δικαίωμα στην ιδιοκτησία μπαίνουν στην ίδια ζυγαριά στον κυρίαρχο λόγο. Αυτοί που

πλησιαστικοποιούν τη δημόσια περιουσία, τα ταμεία, τις ζωές μας έχουν το θράσος να μιλούν για πλιάτσικο. Η στοχοποίηση όμως δεν έγινε μόνο σε επίπεδο εικόνας. Οι περισσότεροι συλληφθέντες είναι μετανάστες και πρόσφυγες που πιάστηκαν στους δρόμους με δυο ρολόγια ή μια ξυριστική μηχανή. Άσχετα με τις κατηγορίες, η ποινή τους θα είναι η απέλωση. Για το κράτος και τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς είναι προφανές ότι δεν είμαστε όλοι και όλες ίσοι. Αλλά δεν σταμάτησε εκεί. Σε πρόσφατα δημοσιεύματα αναφέρεται ο όρος «λαθροτρομοκρατία» («Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία», 11/01/2009): δεν είναι αλήθεια πολύ πιο τρομακτικό από το σκέτο τρομοκράτης ή λαθρομετανάστης; Στο άρθρο αναφέρεται η ανησυχία της ηγεσίας του υπουργείου Δημόσιας Τάξης για τη συμμετοχή μεταναστών στον Επανάστατικό Αγώνα. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει, «*διατυπώθηκαν εκτιμήσεις ότι στο χώρο των μεταναστών έχουν ήδη συντελεστεί διεργασίες που οδηγούν στην ανάγκη επανεξέτασης της μεταναστευτικής πολιτικής μέσα στο γενικό πλαίσιο της δημόσιας ασφάλειας και τάξης*». Η απάντηση θα είναι η γνωστή: περισσότερη καταστολή, αστυνομοκρατία, μεγαλύτερος έλεγχος της μετανάστευσης. Οι λύσεις που δίνουν είναι αυτές ακριβώς που αυξάνουν την αδικία, την καταπίεση, που γεννούν την οργή.

Για μας, τις μέρες του Δεκεμβρη αναδείχτηκε ότι οι μετανάστες και οι μετανάστριες είναι στην καρδιά των εξεγέρσεων, δεν είναι ένα παθητικό τμήμα της ελληνικής κοινωνίας που υπομένει την καταπίεση, αλλά ενεργά υποκείμενα που διεκδικούν να πάρουν τις ζωές τους στα χέρια τους, όπως όλες και όλοι μας. Μας θύμισαν τις εξεγέρσεις στο Λος Άντζελες το '92, στη Γαλλία το '05. Είχαν όμως μια ειδοποιό διαφορά: στην Ελλάδα μετανάστες και ντόπιοι εξεγέρθηκαν μαζί. Δεν ήταν μια εξέγερση των προαστίων, ούτε μια εξέγερση σε μια πόλη, δεν ήταν η

εξέγερση μιας κοινωνικής ομάδας. Ήταν μια εξέγερση στο κέντρο των πόλεων, από την Αλεξανδρούπολη ως τα Χανιά και από τη Μυτιλήνη ως την Κέρκυρα, ενάντια στην καταστολή και την αδικία που βιώνουμε όλοι και όλες. Πιθανόν χωρίς συγκροτημένο πολιτικό λόγο, ανάλυση και αιτήματα, υποκινούμενοι από μια καθημερινότητα που συχνά είναι αβάσταχτη, από την οργή που γεννά η αδικία. Όπως γράφτηκε και στο κείμενο του Στεκιού Αλβανών Μεταναστών: «Αυτές οι μέρες είναι για τους εκατοντάδες μετανάστες και πρόσφυγες δολοφονημένους στα σύνορα, στα τμήματα, στους χώρους εργασίας. Είναι για όλες φορές σφίξαμε τα δόντια, για τις προσβολές που ανεχτήκαμε, τις ήπιες που χρεωθήκαμε. Είναι για όλες φορές δεν αντιδράσαμε ενώ είχαμε όλους τους λόγους του κόσμου. Αυτές οι μέρες είναι όλων των περιθωριακών, των αποκλεισμένων, των ανθρώπων με τα δύσκολα ονόματα και τις άγνωστες ιστορίες. Είναι για τον Γκραμόζ Παλούσι, τον Λουάν Μπερντελίμα, τον Εντισόν Γιόχσι, τον Τόνι Ονόιχα, τον Αμπντουρακίμ Ιντριζ, τον Μοντασέρ Μοχάμεντ Ασράφ και τόσους άλλους που δεν ξεχάσαμε».

Όλγα Λαφαζάνη

Η... επισφαλής εξέγερση

Τον περασμένο Νοέμβριο ανοίξαμε μια συζήτηση στο Δίκτυο για την επισφαλής εργασία και ιδιαίτερα για τη συνδικαλιστική οργάνωση σε τέτοιους χώρους. Έπεσαν δυο - τρεις βασικές ιδέες: πρώτα, η επισφαλής εργασία είναι μισθωτή εργασία χωρίς, ή με λιγότερες, εγγυήσεις για το παρόν και το μέλλον του/της εργαζόμενου-ης: δεν είναι κάποια νέα εργασιακή σχέση, αλλά αποτέλεσμα της πίτας και της κοινωνικής κρίσης των τελευταίων δύο δεκαετιών, που έδωσαν την ευκαιρία στο κεφάλαιο να οργανώσει με νέους τρόπους την εκμετάλλευση. Κομβικό σημείο σε αυτή τη διαδικασία η αποδιοργάνωση της ίδιας της εργατικής τάξης, η αλλοτρίωση και διάλυση των συνδικαλιστικών της οργανώσεων.

Η επισφάλεια, όμως, ως εργασιακή συνθήκη, έρχεται να διαιωνίσει αυτή την αδυναμία οργάνωσης, αναπαράγοντας τον εαυτό της: οι επισφαλείς αισθάνονται — και είναι— προσωρινοί, οι απεχθείς συνθήκες της δουλειάς τους ωθούν συνέχεια έξω από αυτή, εμποδίζοντας την ταύτιση με την ιδιότητα του εργαζόμενου και τελικά την ίδια την αυτοοργάνωσή τους. Παράλληλα, πολλές από τις υπάρχουσες δομές του συνδικαλιστικού κινήματος, με συνειδητή ευθύνη των πλειοψηφουσών κυβερνητικών παρατάξεων, αποκλείουν συστηματικά τους προσωρινούς, τους συμβασιούχους, τους «μπλοκάκηδες», τους εργολαβικούς, τους ενοικιασμένους, δημιουργώντας ένα διαχωρισμό που διασπά την τάξη αναπαράγοντας την επισφάλεια. Η επισφάλεια, λοιπόν, παράγει επισφάλεια και η αυτοοργάνωση των εργαζόμενων αυτών, με όποια μορφή και αν επιλέγουν, αποτελεί αναγκαία συνθήκη εξόδου από αυτόν το φαύλο κύκλο.

Από το Δεκέμβρη στην Κωνσταντίνα Κούνεβα

Και όσο τα συζητούσαμε αυτά, ξεσπά η εξέγερση του Δεκέμβρη. Αφορμή, και πρώτη αιτία, η κοινωνική αντιπαράθεση με την κρατική καταστολή. Όμως, ήταν η πρώτη φορά που τα λεγόμενα «εργασιακά ζητήματα», τα «700 ευρώ», η ανεργία, αναγνωρίστηκαν ευρέως και επισήμως ως ικανή συνθήκη για μια νεολογιστική εξέγερση. Δεν ξέρουμε αν είναι χρήσιμο να μιλάμε για «γενιά των 700 ευρώ», οι άνθρωποι όμως που βγήκαν το Δεκέμβρη μαζί με τους μαθητές, είναι αυτοί

και αυτές που στριμώχνονται ανάμεσα σε προσωρινές δουλειές και το άγχος της ανεργίας, ανάμεσα σε υπερωρίες και χρέη στις κάρτες, ανάμεσα στο μεταπτυχιακό και το μηχανάκι του πακετά. Αν και αποκομμένοι στο γραφείο, την πιτσαρία ή το εργαστήριό τους, αρχίζουν να αναγνωρίζουν κοινές στρατηγικές, ένα κοινό άρρητο «πρόγραμμα», να σχηματίζουν μια άτυπη κοινωνική ιδιότητα, η οποία μπορεί και να συμβάλλει, αν δεν το κάνει ήδη, στην οργάνωσή τους. Ακόμα περισσότερο, όταν πολλοί και πολλές από αυτούς έχουν περάσει τα τελευταία χρόνια μέσα από καθοριστικές διαδικασίες κοινωνικοποίησης: κάνανε μαζί καταλήψεις και έστησαν επιτρο-

στρια Κωνσταντίνα Κούνεβα. Η επίθεση αποτύπωσε με το χειρότερο τρόπο την αδυναμία του συνδικαλιστικού κινήματος να υπερασπιστεί ακόμα και τη ζωή των ίδιων των μελών του. Όσο και αν φωνάζουμε ότι «δεν μας φοβίζουν», αυτή η αδυναμία μάς φοβίζει. Η επίθεση ήταν η κορύφωση μιας πίτας: αποδεικνύει το ζόφο των εργολαβιών και της ενοικίασης εργαζομένων, τη γυναικεία εργασιακή υποτέλεια, τον αποκλεισμό των μεταναστών. Κυρίως όμως υποδεικνύει την εγκληματική «αμέλεια» των ηγεσιών των ομοσπονδιών απέναντι στους επισφαλείς.

Το μόνο που μας σώζει είναι ότι αυτή η τραγική στιγμή ήρθε όταν ήδη στον ορίζοντα

πές αγώνα, βγήκανε σε δεκάδες πορείες και οργάνωσαν γλέντια, συγκρούστηκαν με την αστυνομία και βρίσανε τον Πρετεντέρη. Οι καταλήψεις του 2006 αρχίζουν να δίνουν «απόφοιτους», όπως έχουν ήδη δώσει οι καταλήψεις του '98 και του 2001, η Γένοβα ή τα αντιπολεμικά.

Οι επισφαλείς εργαζόμενοι-ες αναδύονται αργά στο επίκεντρο του κοινωνικού ανταγωνισμού: το αίτημα προς τα συνδικάτα για την άρση του αποκλεισμού τους αρχίζει να μετατρέπεται σε μια υπαρκτή κοινωνική πίεση. Η ηγεσία της ΓΣΕΕ επιλέγει να εξαφανιστεί, οξύνοντας την κρίση ανυποληψίας της. Η ακύρωση της πορείας στη γενική απεργία της 10ης Δεκεμβρίου ήταν ο απόλυτος συμβολισμός αυτής της φοβισμένης φυγής.

Η προσφορά της Κωνσταντίνας

Και κάπου εκεί έρχεται και το δεύτερο καθοριστικό γεγονός του Δεκέμβρη: η δολοφονική επίθεση ενάντια στη συνδικαλι-

διαγράφονται σημάδια υπέρβασης αυτής της πίτας. Η ίδια η δράση, για παράδειγμα, της Κωνσταντίνας και των συναδελφισσών της, μια υποδειγματική συνδικαλιστική δουλειά εκεί που κάτι τέτοιο φαντάζει αδύνατο. Τα διάφορα, «μικρά», νέα σωματεία που ιδρύονται τον τελευταίο καιρό (από τις τηλεπικοινωνίες ως τη σίτιση, το εμπόριο, την ψυχική υγεία και τις ΜΚΟ). Οι καταλήψεις των βιοτεχνιών ιματισμού στη Νάουσα, οι αποκλεισμοί του Πατάκη στην Αθήνα, η συμπαράσταση στις δίκες συνδικαλιστών στη WIND ή τα φροντιστήρια.

Δεν ξέρουμε αν αυτά τα αποσπασματικά γεγονότα δημιουργούν ένα κύμα, όμως σίγουρα φτιάχνουν ένα κλίμα. Σε αυτό το κλίμα ακριβώς οι πρωτοβουλίες για την Κωνσταντίνα προσπαθούν να εστιάσουν τη δράση τους στη στήριξη του κόσμου της επισφαλούς μισθωτής εργασίας. Αν καλούμε δέκα καθαρίστριες ή πέντε πακετάδες να οργανωθούν και να δώσουν αγώνες, είναι δική μας η ευθύνη να εξασφαλίσουμε και ένα δίκτυο κοινωνικής υποστήριξης, που να μεταδίδει και να προσφέρει εμπειρίες, γνώσεις, δημοσιότητα, υλική στήριξη, κοινωνική κάλυψη. Να δίνει, χωρίς να ζητά κάτι.

Νίκος Νικήσιανης

I'm looking at the river but I'm thinking of the sea

Η φωτιά που «έκαψε» το χώρο και το χρόνο της —προ της 6ης Δεκεμβρίου— κανονικότητας, φούντωσε πρώτα και κύρια στις ψυχές όσων μαθητών και μαθητριών βρέθηκαν συλλογικά και αυτοοργανωμένα στο δρόμο. Και αυτό γιατί στη θέση του Αλέξη θα μπορούσε να βρίσκεται οποιοσδήποτε άλλος ή άλλη, που ασφυκτιά από την εξουσία που του επιβάλλεται καθημερινά και από παντού, και προσπαθούσε να αναπνεύσει στα απαγορευμένα — από γονείς και ΜΜΕ— Εξάρχεια.

Αν βέβαια αντί για τον Αλέξη ο μπάτσος δολοφονούσε ένα τσιγγανάκι, μία sex-worker ή έναν μετανάστη στην Πέτρου Ράλλη, αυτά τα παιδιά ίσως να μην το μάθαιναν ποτέ.

Η απόδραση από τη ζοφερή καθημερινότητα της οικογένειας, του σχολείου, του φροντιστηρίου και του σάπιου διαβάσματος, εκφράστηκε σε μια άνευ ορίων, αυθεντική ανυπακοή. Ο κλειμμένος χρόνος μετουσιώθηκε σε μέρες καταλήψεων στα σχολεία, σε ώρες πορειών, σε λεπτά επιθέσεων στα αστυνομικά τμήματα, σε δευτερόλεπτα αντίστασης σε μάχες σώμα με σώμα με τους μπάτσους στο δρόμο. Σε μια αιωνιότητα αμφισβήτησης και αντίδρασης απέναντι σε οτιδήποτε εξουσιάζει, ομογενοποιεί και αδρανοποιεί τα σώματά μας. Η πρωτόγνωρη εικόνα της μαθήτριας που καταφέρνει και ξεφεύγει από τα χέρια, τα γκλόμπ και τις ασπίδες των ΜΑΤατζήδων, σίγουρα μας γεμίζει αξιοπρέπεια και θάρρος. Όπως και η συνεχής, και επί αρκετές μέρες, παρουσία των μαθητών και μαθητριών έξω από τη Βουλή που, χωρίς καμία αίσθηση φόβου και αδυναμίας, κάθονταν σταυροπόδι μπροστά από τους πάνοπλους άνδρες των ΜΑΤ, μέχρις ότου οι τελευταίοι να τους φυσουσιάσουν δολοφονικά μέσα στα μάτια, με τα ασφυξιογόνα και δακρυγόνα χημικά τους. Εξάλλου, ο μαθητόκοσμος είναι και ο μόνος που κατάφερε να φτάσει έξω από τη ΓΑΔΑ, να ουρλιάξει και ύστερα, όπως πάντα, να πνιγεί στα χημικά. Από τις πορείες ως τις αυτοοργανωμένες επιθέσεις στα τμήματα, από την Πετρούπολη ως τη Λάρισα και από το νεράντζι ως τη μολότοφ, αυτό που έμεινε σε αυτά τα παιδιά είναι η συνειδητοποίηση της εξουσίας και η συνειδηση για μια «μη κανονική» ζωή από 'δω και πέρα.

Μέσα και έξω από αυτό το δυναμικό και ο κόσμος των σχολών, που, έτσι ή αλλιώς, από το 2006 και μετά βρίσκεται στο δρόμο με τα δικά του ιδιαίτερα και μαχητικά αιτήματα. Η εξέγερση βρήκε τους φοιτητές και τις φοιτήτριες κουρασμένους και κορεσμένους από την αδιαλλαξία της κυβέρνησης στην εφαρμογή του νόμου-πλαίσιο, παρά τη νίκη του κινήματος στο να διατηρηθεί το Άρθρο 16, και σίγουρα μπουχτισμένους από την καταστολή και τα πολλά χημικά. Αυτό δεν σημαίνει

πως ο φοιτητόκοσμος δεν ήταν κομμάτι της εξέγερσης. Κάθε άλλο. Συγκεκριμένες σχολές (ΕΜΜΕ, Θεατρικών-Δραματικών Σπουδών, Καλών Τεχνών κ.ά.) αλλά και πολύς κόσμος, ακόμα και αν δεν είχαν αποφάσεις συνελεύσεων, αντέδρασαν με αμεσότητα και κινηματικά αντανάκλαστικά. Με πολύμορφες δράσεις στις σχολές τους, στο δρόμο, στην πόλη, αποτέλεσαν μεγάλο και σοβαρό κομμάτι του παζλ της εξέγερσης. Όμως σε καμία περίπτωση δεν θύμιζαν το ζωγόνο και μαγευτικά τροφοδοτικό δυναμικό των μαθητριών και μαθητών που χρωμάτισαν την εξέγερση.

Αυτά όμως τα χαρακτηριστικά δεν καταφέρναι να μπολιάσουν το σύνολο του φοιτητικού κινήματος, που βρέθηκε μάλλον κλειδωμένο στις παλιές δομές συντονισμού της δράσης του και στις αγκυλώσεις των κομματικών νεολαίων — κυρίως της ΠΚΣ.

Η αδυναμία εντοπίζεται τόσο στο αποστερωμένο και αδύναμο να εγκλιματιστεί στη

συγκυρία Συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων και Καταλήψεων όσο και στην προσκόλλησή του στην ακαδημαϊκή νομιμότητα και σε κάποια συνδικαλιστική κανονικότητα.

Μέσα σε όλα αυτά και σε ακόμα περισσότερα, είχαμε και τρεις πολιτικές καταλήψεις που, παρ' όλες τις αδυναμίες τους, έδειξαν ότι το υπό κατάληψη άσυλο όταν είναι ζωντανός χώρος είναι όχι μόνο υπερασπίσιμος αλλά και κινηματικά δημιουργικός. Η Νομική ως κέντρο του φοιτητόκοσμου, η κατάληψη του Πολυτεχνείου όχι μόνο από τον αναρχικό χώρο αλλά και έναν ολόκληρο εξεγερτικό γαλαξία —μετανάστες, αποκλεισμένοι, οργισμένες και οργισμένοι— και η ΑΣΟΕΕ, που συσπειρώσε μεγάλο κομμάτι του αντιεξουσιαστικού/αναρχικού χώρου, με έντονα αντιεραρχικά και αυτοοργανωμένα χαρακτηριστικά, νομίζουμε ότι επιβεβαιώνουν την προηγούμενη απόψη.

Ιωάννα Χούλιαρη

Συνέντευξη με έναν

Μα ποιοι έκαναν την «κατάληψη του δελτίου ειδήσεων της NET»; Ψάξαμε (όχι πολύ!) και βρήκαμε έναν απ' αυτούς. Τριαντάρης, χαμηλών τόνων, καλλιεργημένος, με μεταπτυχιακές σπουδές και ελάχιστες εργασιακές προοπτικές, σίγουρα δεν μοιάζει με οργισμένο βαλκάνιο των οδοφραγμάτων. Ωστόσο, φαίνεται να γνωρίζει πόσα κοινά τον συνδέουν με αυτόν.

Α.Γ.

Τελικά, τι είστε; Μαθητές; Συνασπισμένοι; Ή απλά αυτό που δηλώσατε: καλλιτέχνες;

Ήμαστε μια συλλογικότητα πολιτών που, όπως τόσες άλλες, προκύψαμε μέσα από το κίνημα, από τις διαδηλώσεις και τις καταλήψεις, χωρίς να υπάρχει κάτι κοινό ανάμεσά μας, ούτε συγκεκριμένος πολιτικός χώρος. Δεν δηλώσαμε καλλιτέχνες, υπήρχαν κάποιοι μεταξύ μας, αλλά δεν θέλαμε να περιοριστεί η κίνηση ούτε σε κάποια πρόσωπα ούτε σε κάποιο χώρο. Από εκεί προέκυψαν και άλλες συλλογικότητες, και

άλλες δράσεις και θα συνεχίσουν να ξεπροβάλλουν όσο υπάρχει η αυθαιρεσία της εξουσίας και όσο το χάσμα στη διανομή του πλούτου μεγεθύνεται.

Φαίνεται ότι κι άλλες ομάδες συγκροτήθηκαν εξ επί τούτου, με μόνο σκοπό την παρέμβαση. Πώς το εξηγείς αυτό ειδικά σ' αυτή την περίπτωση;

Πολλοί απογοητεύτηκαν από τη χαοτική κατάσταση που επικρατούσε στις καταλήψεις και στα συντονιστικά, όπου οι πολιτικές διαφορές αποκλείουν μαζικές δράσεις. Και επειδή ο

Ανταπόκριση από τη Λωρίδα της ΓΑΔΑΣ...

Η Κανέλλη ορκιζόταν: «άκουσα κουκουλοφόρους να μιλάνε αγγλικά!», χωρίς να διευκρινίσει εάν φορούσε η ίδια κουκούλα για να μην την αναγνωρίσουν. Ο θάνατος του Αλέξη και η έκρηξη οργής αντιμετώπιστηκαν, ως επί το πλείστον, από τα ΜΜΕ με το δίπολο συναισθημάτων «αδικία» (για τη δολοφονία) VS «ανασφάλεια» (για τις καταστροφές). Το φώναζαν οι «κουκουλοφόροι» (κουκουλωμένοι ή όχι) «Ο Αλέξης ήταν ένας από μας!», το φώναζαν και τα δελτία ειδήσεων «Είναι τα παιδιά μας». Αν αντί του Αλέξη στα Εξάρχεια, έπεφτε νεκρό ένα τσιγγανάκι στο Ζεφύρι ή ένα κρητικόπουλο στα Ζωνιανά, θα ξέσπαγε τόση οργή; Το είδαμε μετά από λίγο: η Κούνεβα δεν είναι «ένας από μας», δεν είναι καν «ένας», είναι μία γυναίκα, μετανάστρια, καθαρίστρια. Το ότι η επίθεση εις βάρος της έγινε γνωστή, οφείλεται αποκλειστικά στην πείσμονα αλληλεγγύη των συναδελφισσών της και των αρκετών συμπαραστών.

Τα τηλεοπτικά κανάλια απευθυνόμενα στο συναίσθημα, έφτασαν στην ανυπέρβλητη γελοιοότητα να μεταδώσουν... ζωντανά την κηδεία. Η ανάλυση απουσίαζε εντελώς. Την επισκίασε η προβολή των καταστροφών. Η τηλεοπτική Δεξιά, διά στόματος Πρετεντέρη, δεν βρήκε ένα λόγο να πει για τη δολοφονία. Οι διανοούμενοι το μόνο που τόλμησαν να πουν ήταν — διά της επιστολής Μάρκαρη, Δοξιάδη, Θεοδωρόπουλου— ότι τα παιδιά που ανάρτησαν πανό στην Ακρόπολη ή παρενέβησαν σε θέατρα ήταν Ταλιμπάν. Η απάντηση του Μανώλη Γλέζου ότι είναι περήφανος γι' αυτά τα παιδιά πέρασε απαρατήρητη. Σωστά! Τι

λόγο έχει ο Γλέζος για την Ακρόπολη;

Αντί να εξηγήσουν τι συνέβαινε, τα ΜΜΕ περιορίστηκαν να το περιγράψουν, και μάλιστα διαστρεβλωτικά. Αντλώντας τις πληροφορίες τους από το ίντερνετ, ένα χώρο που δεν μπορούν να καταλάβουν (και με τις δύο έννοιες), υπέπεσαν σε μνημειώδεις γκάφες, όπως το να παρουσιάσουν ως είδηση τα στοιχήματα που (υποτίθεται ότι) παίζονταν από διεθνή πρακτορεία για το αν θα ξανακαεί ή όχι το δέντρο του Κακλαμάνη. Είδηση που είχε κατασκευάσει ένας χωρατατζής μπλόγκερ. Όλες τις μέρες της έκρηξης, τα κανάλια παρουσίαζαν τις καταστροφές με λυρικούς τόνους, κάνοντας πως δεν καταλάβαιναν ότι οι καταστροφές και οι λεηλασίες γίνονταν και από «τα δικά μας παιδιά».

Το ίδιο το θεαματικό στοιχείο της έκρηξης, προβαλλόμενο κατά κόρον, την αναζωπύρωνε κάθε βράδυ, καθώς όσοι κατέβαιναν στο δρόμο το αντιμετώπιζαν ως γιότ ρογη και το αναμετέδιδαν στο ίντερνετ, που μαζί με τα κινητά τηλέφωνα υπήρξε καταλυτικό στο συντονισμό της οργής. Γι' αυτό, άλλωστε, και αυτή υπήρξε πολυπλόκαμη χρονικά και γεωγραφικά. Τα ξένα κέντρα τα έβλεπαν μόνο η Αλέκα και ο Καρατζαφέρης. Την πρώτη εβδομάδα της έκρηξης τα ΜΜΕ του ΚΚΕ διαφήμιζαν μαξιλάρια, όση ώρα η Κανέλλη εντόπιζε Ταλιμπάν ανάμεσα στους εξεγερμένους... Αργότερα, ο ανεκδιήγητος Μπογιόπουλος επινόησε τσιπάτο του Γκεβάρα ότι οι επαναστάτες δεν φοράνε κουκούλες (κι εκείνος πώς πήγε στη Βολιβία!), για να πειθαρχήσει τους νεαρούς κνίτες. Ευτυχώς που δεν επινόησε κανένα ρητό του Λένιν για τα

καταστήματα κινητής τηλεφωνίας. Και μετά ήρθε το «λογοτέχνημα» του Ριζοσπάστη, με μια υποτιθέμενη εκ βαθέων εξομολόγηση του Κορκονέα, όπου έθετε το πρόβλημα από ταξική (!) σκοπιά, αντιπαραθέτοντας το μεροκαματιάρη αστυνομικό με αλκοολικό πατέρα, μια παραδουλεύτρα μάνα και τρία παιδιά, από τα οποία έκρυβε τα εγκαύματά του από τις μολότοφ, εναντίον του αλαζονικού πλουσιόπαιδου με τα τρία αμάξια (αλλά χωρίς δίπλωμα οδήγησης, καθότι 15 χρονών!). Η Κανέλλη χέρι χέρι με τον Καρατζαφέρη ωρυόταν για το ημερολόγιο της «Αυγής» και συμφωνούσε 100% με τον Νικήτα Κακλαμάνη, τον παλιό συν-ΔΑΓΓίτη της. Το (γαλάζιο) αίμα νερό δεν γίνεται!

Ο πολυβολισμός της διμοιρίας των ΜΑΤ στο υπουργείο Πολιτισμού έδωσε στα ΜΜΕ την ευκαιρία να μετατρέψουν το επικοινωνιακό «Μπουμ» σε μπούμερανγκ. Το ίδιο βράδυ ο «πρύτανης του αστυνομικού ρεπορτάζ» (και πρόεδρος του συναφίου μας) ήταν βέβαιος πως «οι τρομοκράτες έριξαν για να σκοτώσουν», παρότι επί εβδομάδες μετέδιδε τις σοβαρές αμφιβολίες του για τις προθέσεις Κορκονέα και τον εποστρακισμό ή όχι της μοιραίας βολίδας. Φυσικά, τα κανάλια αμέσως ενέταξαν τον τραυματία αστυνομικό (τον «Διαμαντή»), στο κλισέ της «γενιάς των 700 ευρώ». Καθόλου τυχαία, η βαλλιστική ανάλυση για τη σφαίρα που σκότωσε τον Γρηγορόπουλο ανακοινώθηκε δύο μέρες μετά τους πολυβολισμούς: εποστρακίστηκε σε διακοσμητική τσιμεντένια μπάλα, λέει. Τι να πεις, μετά;

Αρίστος Γιαννόπουλος

καταληψία της NET

κόσμος ήταν αποφασισμένος για δράση, πήρε πρωτοβουλίες σε μικρές ομάδες, όπου μπορεί να υπάρξει μεγαλύτερη συνεννόηση. Και τελικά αυτές οι δράσεις έχουν και μεγαλύτερη απήχηση και αποτελεσματικότητα.

Πώς αποφύγατε τη συνήθη λογική ενός μαζικού «ντου» από την κύρια είσοδο; Και γιατί στη NET;

Δεν θέλω να εκθέσω τα ανύπαρκτα μέτρα ασφαλείας της ΕΡΤ, είναι εύκολο σε ένα χώρο που μπαίνουν χιλιάδες άτομα κάθε μέρα να περάσουν απαρατήρητοι 50 άνθρωποι. Όπως άλλωστε μας κατήγγειλε και ο κ. Παναγόπουλος (και για αυτό), αν και ανοργάνωτοι είχαμε οργανωμένο σχέδιο. Τονίζω επίσης ότι δεν χρησιμοποιήθηκε καθόλου βία και ότι οι εργαζόμενοι σε μεγάλο βαθμό επικρότησαν

την κίνησή μας. Επιλέξαμε τη NET ανάμεσα σε κανάλια καθαρά για συμβολικούς λόγους. Θεωρούμε ότι για άλλη μία φορά τα κανάλια επέλεξαν να παραπληροφορήσουν, να τρομοκρατήσουν τον κόσμο και να τον κρατήσουν μακριά από τα γεγονότα. Αποσιώπησαν τα κοινωνικά χαρακτηριστικά της εξέγερσης, θέλοντας να την περιορίσουν σε μια από τις συνηθισμένες μάχες μπάτσων - κουκουλοφόρων.

Τα κλασικά ΜΜΕ αποσιώπησαν ή αποπροσανατόλισαν. Όμως ο κόσμος βρήκε το δικό του τρόπο έκφρασης με το ίντερνετ και τα βιντεάκια από τα κινητά. Ή κι αυτά είναι μέρος οργανωμένου σχεδίου;

Αφού δεν έχουμε πρόσβαση στα κλασικά ΜΜΕ, αναζητούμε αναγκαστικά άλλα μέσα επικοινωνίας,

πληροφόρησης και οργάνωσης. Τα κινητά και το ίντερνετ είναι πολύ χρήσιμα εργαλεία, ιδίως στην ταχύτητα της διάδοσης μιας αυθόρμητης κίνησης. Τα περί οργανωμένου σχεδίου είναι γελοία. Όσο οργανωμένες και αν ήταν κάποιες ενέργειες όσο περνούσαν οι μέρες, όλα ξεκίνησαν από μια αυθόρμητη αντίδραση.

Περίμενες πως θα πετυχαίνατε τόσο εύκολα και θα γινόταν τόσος θόρυβος στα διεθνή ΜΜΕ;

Δεν περίμενα καν ότι θα πετυχαίναμε. Γενικώς υπήρχε αισιοδοξία ότι θα παίξει στην Ελλάδα, αλλά για τα διεθνή ΜΜΕ κανείς δεν το περίμενε. Φυσικά, η δημοσιότητα που πήρε το θέμα δεν είναι τυχαία. Όλος ο κόσμος έχει στραμμένα τα μάτια επάνω μας, επειδή ακριβώς φοβούνται ότι η Ελλάδα θα αποτελέσει το παράδειγμα και για άλλες εξεγέρσεις. Το κύμα αλληλεγγύης που απλώθηκε παντού στον κόσμο είναι ενδεικτικό του τι πρόκειται να ακολουθήσει.

23 χρόνια μετά όλα μοιάζουν τα ίδια,

τη συναυλία υποστήριξης της εξέγερσης στα Προπύλαια κορυφαία στιγμή υπήρξε αναμφίβολα η εμφάνιση των Deus ex Machina μαζί με τον Σωτήρη από τους «Αδιέξοδο». Με το «38 χιλιοστά», τραγούδι γραμμένο για τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά το 1985, η εξέγερση που ακολούθησε τη δολοφονία του 15άχρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου από τον αστυνομικό Κορκονέα, τοποθετήθηκε σε μια ιστορικότητα όπου όλα μοιάζουν να παραμένουν τα ίδια: και τότε και τώρα η κρατική καταστολή λειτουργεί στην πιο ασύδοτη μορφή της, και τότε και τώρα η δολοφονία ενός παιδιού από έναν πραιτόρα δεν είναι μεμονωμένο περιστατικό αλλά η κορυφή του παγόβουνου, και τότε και τώρα τα ΜΜΕ παραπληροφορούν και διαστρεβλώνουν την αλήθεια, και τότε και τώρα «οι δήμιοι είναι αθώοι, οι ένοχοι είναι νεκροί». Όμως, παρά τις ομοιότητες, αρκεί μια ματιά στην πρωτοφανή ένταση, την πολυήμερη διάρκεια και την πανελλαδική έκταση της εξέγερσης που ακολούθησε τη δολοφονία Γρηγορόπουλου για να καταλάβει κάποιος ότι κάτι έχει αλλάξει (σχεδόν όλα για την ακρίβεια...) από την εποχή Καλτεζά όταν στις κινητοποιήσεις συμμετείχαν λίγες χιλιάδες άνθρωποι και τα γεγονότα ουσιαστικά περιορίστηκαν στους δρόμους γύρω από το Πολυτεχνείο. Τι είναι, λοιπόν, αυτό που έχει αλλάξει στην ελληνική κοινωνία και πώς μπορεί να εξηγηθεί η πρωτοφανής έκρηξη που ζήσαμε;

Πρώτα απ' όλα, είναι προφανές ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια προϊούσα κρίση πολιτικής απονομιμοποίησης της εξουσίας σε ιδιαίτερα πλατιά τμήματα της κοινωνίας. Χρησιμοποιώντας τον όρο εξουσία και όχι κυβέρνηση επιχειρούμε να δείξουμε ότι η κρίση απονομιμοποίησης δεν αφορά μόνο συγκεκριμένες πτυχές της υφιστάμενης διακυβέρνησης (κοινωνικά ανάληγη οικονομική πολιτική, εκτεταμένη διαφθορά που συμβολοποιείται στο σκάνδαλο Βατοπεδίου) αλλά το ίδιο το πολιτικό σύστημα και όλους τους θεσμούς πολιτικής εκπροσώπησης. Η εξέγερση, άγρια, αντιθεσμική, και ουσιαστικά χωρίς πολύ συγκεκριμένα αιτήματα, αποτελεί απόδειξη της παντελούς έλλειψης εμπιστοσύνης στην υφιστάμενη κοινοβουλευτική δημοκρατία από πολύ μεγάλο αριθμό πολιτών. Είναι εξόχως χαρακτηριστικό ότι η προσφυγή στην κοινωνική αντιβία (είτε στην πιο άμεση μορφή της είτε σε πιο ήπιες εκδοχές) ήταν η μόνη εναλλακτική αντίδρασης που προτάθηκε και πραγματοποιήθηκε ενώ ακόμα και οι πλέον μετριοπαθείς δεν προέκριναν την προσφυγή στη θεσμική διαμεσολάβηση και τους μηχανισμούς πολιτικής διαμεσολάβησης. Οι διαδηλωτές-ριες δεν ζήτησαν την εφαρμογή του Νόμου (πράγμα που θα ήταν

εύλογο μιας και ο δολοφόνος αστυνομικός λειτούργησε πέραν των ορίων της νομοθεσίας) αλλά μέσω της παραβίασης των νόμων καταφέρθηκαν εναντίον αυτού καθαυτού του Νόμου. Για να παραφράσουμε τον Αλέξη ντε Τοκβίλ (η επανάσταση είναι το αποτέλεσμα της απογοήτευσης που γεννάει η αποτυχία της μεταρρύθμισης), θα λέγαμε ότι η εξέγερση είναι το αποτέλεσμα της απογοήτευσης από τη λειτουργία των θεσμών, της πεποίθησης ότι οι μηχανισμοί πολιτικής διαμεσολάβησης είναι άχρηστοι αφού δεν μεταφέρουν στο θεσμικό πεδίο τα κοινωνικά αιτήματα, της βεβαιότητας ότι το «κράτος δικαίου» δεν αποδίδει καμιά δικαιοσύνη, της διάχυτης αίσθησης ότι το κοινωνικό συμβόλαιο έχει αρθεί από τη μεριά των «από πάνω» και επομένως οι «από κάτω» δεν μπορούν παρά να κινηθούν εκτός Νόμου.

Επιπλέον, η εξέγερση του Δεκέμβρη έκανε εμφανές με τον πιο εμφανικό τρόπο το βάθος της δυσανεξίας από την οποία εμφορούνται μερίδες της νεολαίας και των εργαζομένων. Αν και οι επισφαλώς εργαζό-

μενοι-ες είχαν αναμφίβολα κεντρικό ρόλο στα γεγονότα, εντούτοις, ο χαρακτηρισμός «εξέγερση του προκαριώτου» δεν είναι ακριβής μιας και παραβλέπει τη σημασία της συμμετοχής των μαθητών και κοινωνικά αποκλεισμένων ομάδων (μετανάστες, τσιγγάνοι), των οποίων η εργασιακή κατάσταση δεν αποτελεί το πρωταρχικό κίνητρο για τη συμμετοχή τους στην εξέγερση. Η δυσανεξία είναι διάχυτη και με πολλαπλές αφετηρίες: διαρκής αστυνομική τρομοκρατία ιδιαίτερα σε βάρος της νεολαίας, εργασιακή ανασφάλεια και ασταμάτητη επαγγελματική περιπλάνηση, συρρικνούμενο εισόδημα, εξοντωτικό εξεταστικό σύστημα στα σχολεία, καθημερινός ρατσισμός και εντεινόμενος κοινωνικός αποκλεισμός, και πάνω από όλα η αίσθηση ότι το μέλλον θα είναι σαφώς χειρότερο από το παρόν. Η δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου αποτέλεσε τη θρυσάλλιδα της μπαρουταποθήκης που συνιστά η διάχυτη κοινωνική δυσανεξία. Οι κινητοποιήσεις συγκρότησαν το σημείο συνάντησης των διαφορετικών ροών της δυσανεξίας.

Στις 14 Φλεβάρη

Το Σάββατο 14 Φλεβάρη στη 1 το μεσημέρι στα Προπύλαια, πραγματοποιείται πορεία αλληλεγγύης στους κρατούμενους της εξέγερσης του Δεκέμβρη. Η πορεία καλείται από την Ανοιχτή Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης (<http://eleytheriatwra.wordpress.com/>) που έχει συγκροτηθεί από κοινωνικούς και πολιτικούς φορείς. Σκοπός της Πρωτοβουλίας είναι η προώθηση των αιτημάτων για την άμεση απελευθέρωση όλων των προφυλακισμένων, καθώς και την παύση κάθε δίωξης σε βάρος των συλληφθέντων του Δεκέμβρη.

Ενδεικτικά παραθέτουμε ένα απόσπασμα από το πολιτικό πλαίσιο της Πρωτοβουλίας:

«Ο κρατικός μηχανισμός και το πολιτικό σύστημα επιχειρήσαν να καταστείλουν τη νεολαιίστικη εξέγερση με δύο τρόπους: Από τη μια μεριά εξαπέλυσαν μια εκστρατεία συκοφάντησης μιλώντας για τυφλή βία και πλιάτσικα, διαστρεβλώνοντας τον καταφανώς πολιτικό και στοχευόμενο χαρακτήρα του

αλλά όλα έχουν αλλάξει

Τέλος, θα ήταν τεράστιο λάθος να παραλείπαμε τον υποκειμενικό παράγοντα, δηλαδή όλη αυτή την πολιτική δυναμική που προετοίμασε το έδαφος έτσι ώστε το «τυχαίο» να συγκροτήσει την ικανή συνθήκη για το ξέσπασμα των γεγονότων. Απαντάται πολύ συχνά η προσπάθεια ανάλυσης των κοινωνικών εκρήξεων μόνο μέσα από το πρίσμα κοινωνιολογικών και οικονομολογικών προσεγγίσεων. Αυτή η μονομερής οπτική (στην πραγματικότητα απότοκος του θλιβερού σοβιετικού «μαρξισμού») όχι μόνο δεν διαμορφώνει μια αξιόπιστη ερμηνευτική μεθοδολογία (γιατί άραγε δεν έχουμε ανάλογες εξελίξεις σε χώρες με πανομοιότυπες οικονομικές πολιτικές και παρόμοιο κοινωνικό τοπίο;), αλλά και οδηγούν σε μια ρηχή, επιπόλαιη και, εν πολλοίς, επικίνδυνη αντίληψη ότι δήθεν η χειροτέρευση της ζωής των «από κάτω» έχει πάντοτε αυτόματο συνεπακόλουθο τη ριζοσπαστικοποίησή τους. Στην πραγματικότητα, η πολιτική ριζοσπαστικοποίηση είναι μια πολύ πιο περίπλοκη διαδικασία που δεν σχετίζεται μόνο με τις κοινωνικές

συνθήκες αλλά και με πολιτικές επιλογές που ενώ (προφανώς) συνδέονται με αυτές ακριβώς τις συνθήκες, εντούτοις, δεν αποτελούν μηχανιστικά συνεπακόλουθά τους. Η πολιτική είναι πάντοτε και απόφαση, η υποκειμενική επιλογή ανάμεσα σε ρεαλιστικές εναλλακτικές. Η εξέγερση, λοιπόν, του Δεκέμβρη δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί αν δεν είχε διαμορφωθεί ένα μαζικό ριζοσπαστικό δυναμικό μέσα από μια δεκαετία άνησης των κινημάτων και των αντιστάσεων (εξεταστικά, Γιουγκοσλαβία, αντιπαγκοσμιοποιητικό, αντιπολεμικό, φοιτητικά, ελεύθεροι χώροι, αντιρατσιστικό, αντικαταστατικό). Αν δεν υπήρχε η μαγιά των πρώτων χιλιάδων που κινητοποιήθηκαν και συγκρούστηκαν από την πρώτη κιόλας νύχτα, αν δεν υπήρχε η μακροχρόνια προπαρασκευή για την πλατιά νομιμοποίηση μιας ορισμένης αντίληψης της πολιτικής ως κοινωνικής-ταξικής σύγκρουσης, αν οι οργανωμένες δυνάμεις δεν ενεργούσαν με γνώμονα την ενότητα στη δράση και δεν καλούσαν τον κόσμο να κινητοποιηθεί από την πρώτη κιόλας νύχτα χωρίς «μα και αλλά». Σε αυτό το

πλαίσιο, η Αριστερά, εκτός του τραγικά καθεστωτικού ΚΚΕ, έδειξε τον καλύτερο εαυτό της (στη μαζικοποίηση και τη δημόσια υποστήριξη της εξέγερσης) και οι αναρχικοί, αντίστοιχα, έβαλαν τη συγκρουσιακή σφραγίδα που μετατρέπει τη μαζική διαμαρτυρία σε εξέγερση. Η εξέγερση δεν ήταν μόνο οι χιλιάδες που κατέβηκαν στο δρόμο αλλά και οι ακόμα περισσότεροι που διαμόρφωσαν τον χώρο ελευθερίας και κοινωνικής νομιμοποίησής τους. Ο Δεκέμβρης αποτέλεσε τη δικαίωση μιας ολόκληρης δεκαετίας αγώνων και αναζήτησης ενός νέου ριζοσπαστισμού.

Η εξέγερση, όμως, δεν δικαιώνει μόνο ό,τι προηγήθηκε αλλά υποδεικνύει και τι πρέπει να ακολουθήσει: ακόμα μεγαλύτερη έμφαση στο δρόμο, επιμονή στην ενότητα στη δράση, πιο δυναμικές μορφές πάλης, μια Αριστερά ακόμα πιο αριστερή που θα διαχωρίζεται πλήρως και θα συγκρούεται με την τυφλή βία του καπιταλισμού.

Γιάννης Αλμπάνης

πορεία για τους κρατούμενους της εξέγερσης

ξεσηκωμού. Από την άλλη, ενεργοποίησαν στο μάξιμουμ τους μηχανισμούς κρατικής βίας διαλύοντας με επικίνδυνα για την υγεία χημικά ολόκληρες διαδηλώσεις (αυτά ακριβώς τα χημικά που απαγορεύονται στον πόλεμο αλλά επιτρέπονται στις πόλεις ενάντια στους διαδηλωτές...), ξυλοκοπώντας βάνουσα διαδηλωτές, συλλαμβάνοντας και καταδικάζοντας εκατοντάδες, καθώς και προφυλακίζοντας

δεκάδες με ισχνά ή και ανύπαρκτα στοιχεία. Είναι εξόχως χαρακτηριστικό ότι στη Λάρισα 18 παιδιά παραπέμπονται (και μάλιστα 4 προφυλακίστηκαν) με τον αντιτρομοκρατικό με την απίστευτη δικαιολογία ότι συγκρότησαν... οινειή τρομοκρατική οργάνωση κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης».

Ως Δίκτυο συμμετέχουμε ολόψυχα στην Πρωτοβουλία, αλλά και σε κάθε κινητοποίηση

αλληλεγγύης στους κρατούμενους της εξέγερσης, γιατί εκτός από τον προφανή στόχο της άμεσης απελευθέρωσής τους, θεωρούμε ότι μέσα από αυτή την υπόθεση συνεχίζουμε να υποστηρίζουμε το δίκιο και τις μορφές δράσης της εξέγερσης του Δεκέμβρη.

Γ. Α.

Η... Διεθνής του Δεκέμβρη

«Εξεγερμένη Ελλάδα... εμείς οι πιο μικροί, από αυτή τη γωνιά του κόσμου σε χαιρετάμε, δέξου το σεβασμό και το θαυμασμό μας ...»
Υποδιοικητής Μάρκος

Η εξέγερση δεν φώτισε μόνο τους δρόμους της Αθήνας και της Ελλάδας. Ένα κίνημα αλληλεγγύης στα Δεκεμβριανά ξέσπασε σε χώρες όλου του κόσμου. Από την Ευρώπη στις ΗΠΑ, στη Δημοκρατία της Μακεδονίας, στην Τουρκία, στο Μεξικό, στις Φιλιππίνες και σε πολλές άλλες χώρες. Κινητοποιήσεις αλληλεγγύης, πορείες, καταλήψεις, συγκρούσεις δημιούργησαν ριγή συγκίνησης σε μας και ανησυχίας στους «από πάνω». Ο γάλλος πρόεδρος πρώτος πήρε πίσω άρον άρον την εκπαιδευτική του μεταρρύθμιση φοβούμενος εξεγερσιακό ντόμινο, ενώ και άλλοι ηγέτες εξέφρασαν τη δική τους ανησυχία.

Το διαδίκτυο, η αντιπληροφόρηση, οι διεθνείς δικτυώσεις, γνωστές από το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα, αλλά κυρίως η ίδια η έκπληξη της εξέγερσης με τα μαζικά, ριζοσπαστικά, συγκρουσιακά χαρακτηριστικά της ήταν αυτά που με ταχύτητα ενεργοποίησαν ανθρώπους, ομάδες και κινήματα σε άλλες χώρες. Μια, εν συντομία μόνο, εικόνα είναι εντυπωσιακή.

Στο Μπουένος Άιρες, στη Μελβούρνη, στη Βιέννη αλλά και στη Βοσνία και τη Βουλγαρία διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν έξω από τις ελληνικές πρεσβείες. Στις Βρυξέλλες οι διαδηλωτές επιτέθηκαν σε τράπεζες και στην αστυνομία με αρκετές συλλήψεις. Στην Κύπρο διαμαρτυρίες σε δημαρχεία και αστυνομικά τμήματα κατέληξαν σε συλλήψεις. Στη Γαλλία έγινε συμβολική κατάληψη του ελληνικού προξενείου στο Παρίσι και διαδήλωση χιλιάδων ανθρώπων. Διαδηλώσεις σε 26

πόλεις της Γερμανίας και κατάληψη του ελληνικού προξενείου στο Βερολίνο. Στην Ισπανία επιθέσεις σε τμήματα και τράπεζες, διαδηλώσεις και συλλήψεις. Στην Τουρκία, την Ολλανδία, την Αγγλία, τη Σουηδία, την Ελβετία, διαδηλώσεις στις πρεσβείες, ακτιβισμοί και εκδηλώσεις αλληλεγγύης. Στη Δημοκρατία της Μακεδονίας διαδήλωσαν πως «το αύριο ήρθε στην Ελλάδα και θα έρθει από την Ελλάδα». Στη Νέα Υόρκη βιάστηκε μαύρο και πετροβολήθηκε το ελληνικό προξενείο. Στο Κάιρο πραγματοποιήθηκε εκδήλωση αλληλεγγύης από το Συνδικάτο Δημοσιογράφων. Στην Ουρουγουάη έγινε επίθεση στην ελληνική πρεσβεία, και στο Μεξικό, από τη Ζούγκλα της Λακαντόνα και τον υποδιοικητή Μάρκος ήρθε το πιο όμορφο μήνυμα στα ελληνικά!

Κυριακή Κλοκίτη

Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης Βερολίνου: σύντομο χρονικό

Αμέσως μετά τη δολοφονία του Αλέξη, δεκάδες Έλληνες που μένουμε στο Βερολίνο, αλλά και ευαισθητοποιημένοι γερμανοί πολίτες, συγκεντρωθήκαμε έξω από το ελληνικό προξενείο και συμπαρασταθήκαμε στην κατάληψη που ήταν σε εξέλιξη (Δευτέρα 8/12). Κατόπιν, συστήσαμε την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης Βερολίνου και έγιναν μια σειρά από εκδηλώσεις και διαδηλώσεις με δυναμική συμμετοχή και σημαντική βαρύτητα, αφού ακόμη και εφημερίδες όπως η «Καθημερινή» στην Ελλάδα έκαναν εκτενή αναφορά σε αυτές.

Για περισσότερες πληροφορίες βλ. <http://sibg08.wordpress.com>

9/12: Συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο ελληνικό προξενείο την ώρα της κηδείας του Αλέξη.

10/12: Επαφές με φοιτητικές οργανώσεις του Βερολίνου. Μοιράστηκαν φυλλάδια αλληλεγγύης στο ελληνικό κίνημα, στο Freie Universität και στην εκδήλωση της Διεθνούς Αμνηστίας στην Πύλη του Βραδεμβούργου.

11/12: Εκδήλωση για την Ελλάδα που οργάνωσε ο SDS (η φοιτητική οργάνωση του Die Linke).

12/12: Συμμετοχή στην πορεία στο Κρόϊτσπεργκ ενάντια στην καταστολή και την αστυνομική βία.

14/12: Συγκέντρωση διαμαρτυρίας και ενημέρωσης σε κεντρικό σημείο (Μάουεραρκ).

17/12: Εκδήλωση ενημέρωσης με τίτλο «Κοινωνικά κινήματα στην Ελλάδα: παρελθόν και παρόν».

18/12: Πανευρωπαϊκή πορεία αλληλεγγύης στο ελληνικό κίνημα.

Μιχάλης Κοντοπόδης

Η Ελλάδα με άλλα μάτια

Τα γεγονότα που ακολούθησαν τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον ειδικό φρουρό προκάλεσαν μεγάλη αίσθηση στη γαλλική κοινωνία, τουλάχιστον σε ό,τι αφορά τις μεγάλες πόλεις, σε κάποιες εκ των οποίων υπήρξαν εκδηλώσεις αλληλεγγύης στο αγωνιζόμενο μέρος της ελληνικής κοινωνίας. Έντονη ήταν η προβολή των κινητοποιήσεων από το γαλλικό τύπο που τις διατήρησε πρώτο θέμα για ένα δεκαήμερο αναφερόμενος σε εξέγερση και παραθέτοντας εκτενή ρεπορτάζ για την κοινωνική και οικονομική κατάσταση στην Ελλάδα. Εξίσου, αν όχι περισσότερο, έντονος ήταν ο συζητήσιμος που διεξήχθησαν στους κόλπους της γαλλικής Αριστεράς που υιοθέτησε επίσης τον όρο «εξέγερση», οπωσδήποτε με μεγαλύτερη ευκολία. Το βασικό ερώτημα που τέθηκε σε κάθε περίπτωση ήταν αυτό της «μετάδοσής» της στη Γαλλία δεδομένου ότι το βασικό σκηνικό της κρίσης διατηρεί κοινά χαρακτηριστικά και στις δύο χώρες: αποχαλίνωση της αστυνομικής βίας και εντεινόμενη οικονομική και συνεπώς κοινωνική κρίση.

Το κίνημα στην Ελλάδα βρήκε τα λυκειόπαιδα της Γαλλίας στους δρόμους ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση του Νταρκός, που περιλαμβάνει μεταξύ άλλων την κατάργηση χιλιάδων θέσεων εκπαιδευτικών. Η μεταρρύθμιση αναβλήθηκε για αργότερα αφού η κυβέρνηση δεν ήθελε σε καμία περίπτωση να διακινδυνεύσει το να εμπνευστούν οι γάλλοι νεολαίοι από τους Έλληνες, κάτι που έμοιαζε και το πιο πιθανό. Από την πλευρά των εκδηλώσεων αλληλεγγύης, η πιο σημαντική ήταν η συγκέντρωση που κάλεσαν γαλλικά συνδικάτα και οργανώσεις της Αριστεράς στις 12/12 στην ελληνική πρεσβεία στο Παρίσι. Οι 500 περίπου συγκεντρωμένοι επιχείρησαν πορεία, χωρίς άδεια της αστυνομίας, προς τα Ηλύσια Πεδία, όπου κατάφεραν να φτάσουν λιγότεροι από το ένα τρίτο και όπου συνελλήφθησαν έξι νεαροί διαδηλωτές-ριες για το μόνο αδίκημα ότι εξέφρασαν την αλληλεγγύη τους στο ελληνικό κίνημα. Η δίκη πραγματοποιήθηκε στις 19 Γενάρη και ενώ οι ποινές που προβλέπονταν αρχικά για τα αδικήματα που τους κατηγορούσαν ήταν ιδιαίτερα σοβαρές (1 χρόνος φυλακή ή 75.000 ευρώ πρόστιμο), μετά από μια αντιστοίχως σοβαρή κινητοποίηση αλληλεγγύης, η απόφαση που ανακοινώθηκε την επομένη κατέληξε σε μία αθώωση, 1 και 2 μήνες με αναστολή συν 500 και 700 ευρώ πρόστιμο για δύο από τους συλληφθέντες, και από 500 ευρώ πρόστιμο για τους υπόλοιπους τρεις.

Έλσα Παναγεωργίου

Η ταχεία αποφυλάκιση των κρατουμένων και τα ζηνώνεια παράδοξα

Τον πρώην υπουργό Δικαιοσύνης κ. Χατζηγάκη σίγουρα τον θυμόμαστε. Έφυγε από το υπουργείο μετά τη μεγαλειώδη επιτυχία του να επιλύσει πλήθος προβλημάτων που αφορούν τον τρόπο απονομής δικαιοσύνης και την καθημερινότητα μεγάλου αριθμού κρατουμένων. Και κυρίως έκανε ένα σημαντικό βήμα προς την ταχεία αποσυμφόρηση των φυλακών.

Ας δούμε λοιπόν τι υποσχέθηκε το υπουργείο και πώς η πραγματικότητα το διαψεύδει.

- Το υπουργείο ανήγγειλε την αποφυλάκιση 1.740 στόμων άμεσα (20/11/08), 3.700 ως την Πρωτοχρονιά και 5.000 ως την άνοιξη. Μέχρι τώρα, όμως, σύμφωνα με τα στοιχεία του ίδιου του υπουργείου, έχουμε 370 αποφυλάκισεις, εκ των οποίων οι 184 από αγροτικές φυλακές, καμιά αποφυλάκιση γυναίκας, ελάχιστες ανηλίκων και καμιά διευκρίνιση για το πόσα από τα άτομα αυτά θα αποφυλακίζονταν ούτως ή άλλως.
- Το υπουργείο υποσχέθηκε να ακολουθήσει τελικά το νόμο στο ζήτημα των αδειών και να δίνονται σε όσους και όσες τις δικαιούνται, αποφεύγοντας την εκδικητικότητα του παρελθόντος. Το πλήθος όμως των καταγγελιών από κρατούμενους-ες ότι οι αιτήσεις τους συνεχίζουν να απορρίπτονται χωρίς σαφή αιτιολογία αλλά με το επαναλαμβανόμενο «επικίνδυνος φυγής και τέλεσης νέου αδικήματος», το διαψεύδει στην πράξη.
- Παρά την πρόταση για εξαγορά της ποινής περιοριστικής της ελευθερίας έως πέντε χρόνια στην τροπολογία νόμου, ο νόμος δεν ορίζει σαφώς αν αφορά πλημμέλημα ή κακούρηγμα, με αποτέλεσμα τα δικαστήρια να ζητούν ερμηνευτικές διατάξεις για να αποφασίσουν και οι κρατούμενοι και κρατούμενες να γίνονται για άλλη μια φορά μπαλάκι μεταξύ δικαστηρίων και φυλακών.
- Για να μην αναφερθούμε στο αίτημα για τη μετατροπή της ποινής σε 3/5 όσων δεν έχουν καταδικαστεί για εμπορία ουσιών, ή στο αίτημα για αποφυλάκιση των ανηλίκων για τα οποία δεν έχουμε ουσιαστικά καμιά κίνηση.

Και πέρα από αυτά, για να αντιληφθούμε πιο ολοκληρωμένα τις διαθέσεις και του «νέου» πλέον υπουργού Δικαιοσύνης, ας έχουμε υπόψη μας ότι νέος γενικός γραμματέας του υπουργείου Δικαιοσύνης είναι ο πρώην Δημόσιος Τάξης, Αθ. Ανδρεουλάκος και ειδικός γραμματέας Ασφάλειας Σωφρονιστικού Συστήματος ο Φ. Βλάχος, αντιστράτηγος ε.α. της ΕΛΑΣ...

Ευαγγελία Κοντοδήμα

Καλό ταξίδι, Γιώργο

Στις 26 Γενάρη πέθανε ο σύντροφος Γιώργος Γκουντούνας σε ηλικία 52 ετών. Ενεργός αγωνιστής της άκρας Αριστεράς, που δεν υποχώρησε ποτέ από τις ιδέες του, μαχόμενος δικηγόρος, που τίμησε το ρόλο του υπερασπιστή ακόμα και στις πιο δύσκολες συνθήκες, αντικομμφορμιστής στην καθημερινότητά του και συνάμα γλυκύτατος στις κοινωνικές σχέσεις του, ο Γιώργος, στη σύντομη αλλά έμπληη νοήματος και πάθους ζωή του, έκανε πιο πλούσιους όσους τον γνώρισαν, πιο δυνατό το κίνημα στο οποίο συμμετείχε.

Στα φοιτητικά χρόνια του ο Γιώργος υπήρξε στέλεχος του ΠΑΣΟΚ στην Πάτρα. Διαγράφηκε το 1978 ως «αριστεριστής». Έκτοτε δραστηριοποιήθηκε στο χώρο της άκρας Αριστεράς ως ανένταχτος αγωνιστής. Το 1988, όντας πρόεδρος του σωματείου συμβασιούχων της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας, πρωτοστάτησε στο νικηφόρο αγώνα για τη μονιμοποίηση των συναδέλφων του. Στη δεκαετία του '90 περνάει στη μαχόμενη δικηγορία, παλεύοντας ιδιαίτερα υποθέσεις εργατικών σωματείων και μεταναστών. Το καλοκαίρι του 2002 υπήρξε ένας από τους λίγους που ύψωσαν τη φωνή τους στην τρομοουστερία. Βασικό στέλεχος των Κινήσεων Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους θα υπερασπιστεί στο δικαστήριο τους Σάββα και Χριστόδουλο Ξηρό. Το 2005, ως δικηγόρος της Πακιστανικής Κοινότητας Ελλάδας, θα πρωταγωνιστήσει στην αποκάλυψη των απαγωγών των πακιστανών μεταναστών. Ακούραστος υπερασπιστής των νέων που τους έλεγαν αλήτες, ακόμα και όταν η υγεία του είχε επιβαρυνθεί πάρα πολύ, θα βάλει υστερόγραφο στην πολιτικοδικηγορική πορεία του αναλαμβάνοντας υποθέσεις κρατούμενων της εξέγερσης. Η εικόνα του Γκουντούνα με τη φιάλη οξυγόνου μπροστά στη ΓΑΔΑ τον περασμένο Δεκέμβρη, συνοψίζει τη στάση ζωής του.

Τα τελευταία τέσσερα χρόνια αντιμετώπισε την αρρώστια με θάρρος, αξιοπρέπεια και κέφι για ζωή, έχοντας πάντα στο πλευρό του τη γυναίκα του Ελένη.

Δ Ε Λ Τ Ι Ο Τ Α Υ Τ Ο Τ Η Τ Α Σ

- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τη δικτατορία των αγορών και την εμπορευματοποίηση της ζωής μας, για μια κοινωνία ίσης ελευθερίας και ελεύθερης ισότητας, για την κοινωνική απελευθέρωση και τον κομμουνισμό.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον εθνικισμό και το ρατσισμό, για την ενότητα των εργαζομένων πέρα από σύνορα και πατρίδες, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το милитарισμό, στο πλευρό όλων των λαών και των κινήσεων που παλεύουν ενάντια στην κατοχή, για την εθνική αυτοδιάθεσή τους.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, το σεξισμό και την πατριαρχία, εμφορούμενες-οι από το φεμινιστικό «μια αναγκαία σύγκρουση για ένα κοινό μέλλον», για έναν κόσμο όπου ο προσωπικός αυτοκαθορισμός θα αποτελεί προϋπόθεση της συλλογικής ευτυχίας.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στη λεηλασία του περιβάλλοντος και τη νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα, για την εφαρμογή ενός διεθνούς σχεδίου ολιγαρχούς αφθονίας, ήπιων μορφών ενέργειας, ισόρροπης ανάπτυξης και διεθνούς αλληλεγγύης.
- Αγωνιζόμαστε για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα με την οπτική τόσο της βελτίωσης της ζωής των κυριαρχούμενων τάξεων όσο και της διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας των κοινωνικών αγώνων και κινήσεων.
- Αγωνιζόμαστε για την ανασύνθεση και την αντεπίθεση του κοινωνικού κινήματος, τη δημιουργία συγκρουσιακών ανατρεπτικών υποκειμένων, για μια Αριστερά αντικαπιταλιστική, διεθνιστική και ελευθεριακή.

Μια πρώτη νίκη στο μέτωπο του Ελαιώνα

Ένας καθόλα υποδειγματικός αγώνας, μέσα σε πολύ δύσκολες συνθήκες και απέναντι σε ένα πανίσχυρο μπλοκ οικονομικών και πολιτικών δυνάμεων, κατέγραψε τα πρώτα θετικά του αποτελέσματα. Η απόφαση του ΣτΕ, στις 19/1/2009, για αναστολή εργασιών στο ΜΑΛΛ του Βωβού, σπάει το αρραγές, μέχρι πολύ πρόσφατα, μέτωπο όλων εκείνων των δυνάμεων που είχαν συστρατευθεί ώστε να επιτευχθεί η περιβόητη «διπλή ανάπλαση» στον Βοτανικό. Ενώ αφίνει έκθετους όλους όσοι με λύσσα τον τελευταίο καιρό επιτέθηκαν κατά της Επιτροπής Πολιτών για τη Διάσωση του Ελαιώνα λασπολογώντας, διαστρεβλώνοντας και στοχοποιώντας ανθρώπους και πολιτικές. Αφήνει ανεπανόρθωτα έκθετο τον Νικήτα Κακλαμάνη και τις υστερικές κραυγές στις οποίες κατέφυγε επιχειρώντας ως την ύστατη στιγμή να επηρεάσει υπέρ του φαραωνικού σχεδίου του το ΣτΕ. Τον κατανοούμε τον κ. Κακλαμάνη... Άλλωστε είχε απόλυτα συνδέσει τη θητεία του στο δημαρχιακό θώκο με το μεγαλόπνοο σχέδιο της «διπλής ανάπλασης». Ή καλύτερα,

αναδείχθηκε σε δήμαρχο των Αθηναίων ακριβώς για να υλοποιήσει το «έργο» αυτό, λειτουργώντας ως εντεταλμένος υπάλληλος των επιχειρηματικών συμφερόντων και συμφωνιών των Βαρδινογιάννη, Βγενόπουλου, Μπόμπολα, Βωβού. Είναι πολλά τα λεφτά, Αρη...

Δυστυχώς, όμως, για όλον αυτό τον εσμό, που δεκαετίες τώρα λυμαινεται τη χώρα, το ΣτΕ, προς τιμήν του, αποφάσισε διαφορετικά. Και ήταν μια ομολογουμένως δύσκολη απόφαση. Δύσκολη, όχι μόνο εξαιτίας των αφόρητων πιέσεων που δεχόταν, αλλά και στην ίδια την ουσία του προβλήματος. Το ΣτΕ, στη συγκεκριμένη συζήτηση περί της αναστολής εργασιών, καλείτο να αποφασίσει ποια ζημιά είναι επιβλαβέστερη. Οι δικαστές ζύγισαν τις επιχειρηματικές και οικονομικές βλάβες μιας επιχείρησης απέναντι στις ανεπίστρεπτες βλάβες που θα προκαλούσαν στο περιβάλλον αν δεν έδιναν αναστολή εργασιών και περίμεναν να αποφανθεί η ολομέλεια του ΣτΕ για την ουσία της προσφυγής (6 Μαρτίου 2009). Κάτι τέτοιο θα ήταν ολέθριο και εξαιτίας των ταχύτατων

ρυθμών εργασιών στο εργοτάξιο του Βωβού αλλά και γιατί η κοινοποίηση των αποφάσεων του ΣτΕ είναι μια διαδικασία ιδιαίτερα χρονοβόρα. Έτσι, θα είχαμε μια, πιθανώς, θετική υπέρ μας απόφαση, θα είχε όμως χτιστεί το τσιμεντένιο μεγαθήριο των 70.000 τ.μ. στην περιοχή. Και αυτή είναι η περίπτωση του κτήματος Θων στους Αμπελοκήπους με τα γνωστά σε όλους αποτελέσματα...

Το βέβαιο είναι ότι μετά την απόφαση του ΣτΕ ο Κακλαμάνης δεν θα καταφέρει να διεξαγάγει τον επόμενο προεκλογικό αγώνα για το δήμο της Αθήνας με λάβαρο την επίτευξη της «διπλής ανάπλασης». Το ΜΑΛΛ δεν θα χτιστεί, τουλάχιστον τα επόμενα χρόνια. Και είναι στο χέρι μας να αναδειξουμε ως πρωταγωνιστές τα κινήματα πόλης και τους πολίτες που τα πλαισιώνουν ως τη δύναμη που με νηφαλιότητα, τεκμηρίωση, δυναμισμό αλλά και συγκεκριμένες προτάσεις μπορούν και πρέπει να έχουν λόγο στις αποφάσεις που αφορούν τη ζωή μας και το μέλλον της πόλης μας. Ο δρόμος είναι μακρύς και δύσκολος και χρειάζεται να καταλάβουμε αλλά και έμπρακτα να στηρίξουμε όλοι και όλες τη σημασία των περιβαλλοντικών αγώνων.

Μυρτώ Μπουλώτα

Μοχάμεντ Ασράφ και Χουσεΐν Ζαχιντούλ: Σκοτωμένοι στις ουρές του Τμήματος Αλλοδαπών

Ο Μοχάμεντ Ασράφ από το Πακιστάν σκοτώθηκε την πρώτη ημέρα επαναλειτουργίας του Τμήματος Αλλοδαπών, που αυθαίρετα είχε σταματήσει να δέχεται αιτήσεις ασύλου για έναν ολόκληρο μήνα. Το Τμήμα «έκλεισε» από τις 21/9 έως τις 26/10, σε μια περίοδο που λόγω των μαζικών αφίξεων προσφύγων το καλοκαίρι είναι πάντα η προσέλευση αυξημένη. Ήταν γι' αυτό αναμενόμενο χιλιάδες άνθρωποι, περίπου 3.000, να βρεθούν στο Τμήμα εκείνη την ημέρα με την ελπίδα να πάρουν έναν αριθμό προτεραιότητας για την υποβολή αίτησης ασύλου. Ο Μοχάμεντ σκοτώθηκε πέφτοντας από μεγάλο ύψος, κατά τη διάρκεια επίθεσης της αστυνομίας για την εκδίωξη των συγκεντρωμένων προσφύγων, μιας επίθεσης που άφησε πίσω της δεκάδες τραυματίες.

«Γλίστρησε κατά την ικανοποίηση της φυσικής του ανάγκης», ανέφερε προκλητικά η ανακοίνωση της αστυνομίας. Την επόμενη εβδομάδα, υπό την πίεση συγκεντρώσεων αλληλεγγύης, η διαδικασία που προβλέπει τη διανομή 300 περίπου αριθμών προτεραιότητας κάθε Κυριακή στις 7 το πρωί άλλαξε, δίνοντας τη δυνατότητα στους πρόσφυγες να προσέρχονται κατά εθνικότητα και τις υπόλοιπες ημέρες. Ήταν όμως μόνο για να διασκεδάσουν τις εντυπώσεις, καθώς τη δεύτερη εβδομάδα από τα γεγονότα επανήλθε το προηγούμενο σύστημα, προαναγγέλλοντας την επόμενη κρατική δολοφονία που ήρθε δυστυχώς εξαιρετικά σύντομα. Ο Χουσεΐν Ζαχιντούλ βρέθηκε στο ίδιο ρέμα νεκρός τα ξημερώματα της 3ης Ιανουαρίου.

Οι αντιρατσιστικές οργανώσεις και οι μεταναστευτικές κοινότητες αντέδρασαν άμεσα μετά τις δύο δολοφονίες, πραγματοποιώντας μαζικές διαδηλώσεις στο κέντρο της Αθήνας και απαιτώντας την τιμωρία των υπαίτιων, τη μεταφορά της αρμοδιότητας παραλαβής των αιτήσεων ασύλου από την αστυνομία σε άλλες υπηρεσίες και νομιμοποίηση όλων των μεταναστών, ενώ, επίσης, κινητοποιήσεις οργανώθηκαν από ομάδες του αντιεξουσιαστικού χώρου.

Γ. Μ.

Η κοινωνική Δεξιά στον Άγιο Παντελεήμονα

Τους τελευταίους τρεις μήνες μια επιτροπή αγανακτισμένων κατοίκων της περιοχής του Αγίου Παντελεήμονα Αχαρνών έχει βάλει στο στόχαστρο τους μετανάστες και ιδιαίτερα τους νεοεισερχόμενους αφγανούς πρόσφυγες. Αντίστοιχα με το σύλλογο «Η Πόλις Εάλω» που συγκρότησαν κάτοικοι της περιοχής όπου βρίσκεται ο αφγανικός καταυλισμός στην Πάτρα, οι αγανακτισμένοι για την «υποβάθμιση» της περιοχής κάτοικοι και καταστηματάρχες απαιτούν την εκδίωξη των οικονομικών και πολιτικών προσφύγων. Πρόκειται για την έκφραση του ίδιου νέου φαινομένου, της απόπειρας κοινωνικής «γείωσης» της άκρας Δεξιάς, με αναφορά στο μεταναστευτικό και με μια δοκιμασμένη λεπενική - καρατζαφερική (και, δυστυχώς, πολλών ακόμη) αιτηματολογία: αστυνόμευση, έλεγχος της «λαθρομετανάστευσης», επιβολή ποσόστωσης και απέλαση των «μη εντάξιμων» μεταναστών.

Οι συγκεντρώσεις της «επιτροπής των αγανακτισμένων» είχαν εξαρχής τη στήριξη τόσο του ΛΑΟΣ όσο και της Χρυσής Αυγής και βρήκαν απέναντί τους τις αντισυγκεντρώσεις του ΣΕΚ και άλλων οργανώσεων της Αριστεράς την πρώτη, και του αντιεξουσιαστικού χώρου την επόμενη φορά. Και στις δύο περιπτώσεις, όμως, η απάντηση ήταν αποσπασματική και δεν κατάφερε να εμπλέξει ουσιαστικά ούτε την τοπική κοινωνία ούτε, πολύ περισσότερο, τους πρόσφυγες.

Πρέπει να γίνει σαφές ότι όσα συμβαίνουν στην Πάτρα και τον Αγ. Παντελεήμονα υπερβαίνουν κατά πολύ την αντιπαράθεση με τους φασίστες — παρότι, βέβαια, την περιλαμβάνουν. Είναι κάτι περισσότερο επικίνδυνο, που δημιουργεί ευρύτερες συναινέσεις στην κατεύθυνση της «τάξης και ασφάλειας» και στοχοποιεί το πιο ευάλωτο και φτωχό κομμάτι της κοινωνίας. Γι' αυτό, σε αυτή την περίοδο που το μεταναστευτικό ζήτημα αποκτά όλο και περισσότερο κεντρική σημασία και εκδηλώνεται με όρους κρίσης και επειγόντος, πρέπει η Αριστερά και ο αντιεξουσιαστικός χώρος να πάψουν να το αντιμετωπίζουν ως «επιμέρους» ζήτημα ή σημαία ευκαιρίας.

Γιώργος Μανιάτης

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

11/11: Αρχίζουν απεργία πείνας στα Χανιά 14 μετανάστες ζητώντας τη νομιμοποίησή τους. Εκδηλώνεται μεγάλο κύμα συμπαραστάσης τόσο στα Χανιά όσο και πανελλαδικά. Η απεργία τελειώνει νικηφόρα στις 5/12, με δέσμευση του υπουργείου Εσωτερικών για άμεση νομιμοποίηση των απεργών πείνας.

18/11: Πορεία αλληλεγγύης στον αγώνα των κρατουμένων στις Φυλακές Κορυδαλλού από την Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων, με τη συμμετοχή εκατοντάδων ατόμων. Στις 21/11 λήγει η απεργία πείνας των κρατουμένων, με την κατάθεση νομοσχεδίου για τις φυλακές και τη δέσμευση του υπουργείου για άμεση αποφυλάκιση χιλιάδων κρατουμένων.

23/11: Παρέμβαση συμπαραστάσης του Δικτύου στους πρόσφυγες στην Πλατεία του Αγίου Παντελεήμονα, με αφορμή τις ρατσιστικές εξαγγελίες επιτροπής κατοίκων που ζητούν την απομάκρυνση των Αφγανών που ζουν στην πλατεία και τη γύρω περιοχή. Στις 24/11, αντισυγκέντρωση αριστερών οργανώσεων με συμπλοκές με την αστυνομία και οργανωμένους φασίστες.

25/11: Παρέμβαση στα Προπύλαια με πανό και μοίρασμα φυλλαδίων για τους μετανάστες απεργούς πείνας των Χανίων.

28/11: Εκδήλωση-συζήτηση με θέμα «Οι φυλακισμένοι έχουν φωνή, τίποτα δεν τελείωσε». Ομιλήτριες Ι. Κούρτοβικ, Λ. Κυργιαφίτη. Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων, Θεσσαλονίκη.

3/12: Εκδήλωση του Δικτύου Θεσσαλονίκης με θέμα «Επισφάλεια, μισθωτή εργασία και συνδικαλιστική οργάνωση». Εισηγήσεις από μέλος του Δικτύου και τη Δέσποινα Χαραλαμπίδου, από το σωματείο Ιματισμού και το ΕΚΘ. Έγιναν πολλές τοποθετήσεις στη συνέχεια και μεταφορά εμπειρίας από τους χώρους των τραπεζοϋπαλλήλων, των συμβασιούχων εκπαιδευτικών, των νοσοκομείων και των κλινικών, των μισθωτών τεχνικών, του βιβλίου, αλλά και από συντρόφους και συντρόφισσες που κατέθεσαν θεωρητικές και πρακτικές σκέψεις και προτάσεις.

5/12: Ρεμπέτικο γλέντι οικονομικής ενίσχυσης του Δικτύου, στο Στέκι Μεταναστών.

6/12: Δολοφονία Αλέξη Γρηγορόπουλου στα Εξάρχεια από ειδικό φρουρό. Οι επόμενες μέρες είναι του Αλέξη. Το Δίκτυο σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και Βόλο συμμετέχει δυναμικά στην εξέγερση. Στην Αθήνα, λειτουργεί καθ'όλη τη διάρκεια της εξέγερσης ανοιχτή συνέλευση ενημέρωσης και συντονισμού καθημερινά στο Στέκι Μεταναστών. Με πρωτοβουλία του Δικτύου και άλλων οργανώσεων γίνεται νυχτερινή πορεία στο κέντρο της Αθήνας.

7/12: Μαχητική πορεία στη ΓΑΔΑ, με συγκρούσεις και μεγάλη συμμετοχή κόσμου.

8/12: Διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας, από τα Προπύλαια στο Σύνταγμα, με δεκάδες χιλιάδες κόσμου, έντονος συγκρούσεις, ρίψη χημικών. Η εξέγερση είναι εδώ!

10/12: Συμμετοχή στην πανελλαδική απεργία ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ. Το Δίκτυο, μαζί με άλλους συναγωνιστές-ριες συμμετείχε στην πορεία που έγινε παρά την υποχώρηση της ΓΣΕΕ.

14/12: Κατάληψη του δημοτικού ραδιοσταθμού «Αθήνα 9.84» από το Δίκτυο, με εναλλακτική παρέμβαση-εκπομπή διάρκειας μίας ώρας, σε μια προσπάθεια να ακουστεί η αλήθεια για την εξέγερση. Μίλησαν ζωντανά κρατούμενοι, μετανάστες, νέοι και νέες που συμμετείχαν στην εξέγερση.

18/12: Με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα του Μετανάστη διοργανώθηκε συγκέντρωση διαμαρτυρίας για το Σύμφωνο Μετανάστευσης και Ασύλου στο Σύνταγμα από αντιρατσιστικές και μεταναστευτικές οργανώσεις. Η προγραμματισμένη πορεία προς τα γραφεία της ΕΕ εμποδίστηκε από την αστυνομία.

23/12: Η συνδικαλιστρια Κωνσταντίνα Κούνεβα, γραμματέας της Παναττικής Ένωσης Καθαριστριών και Οικιακού Προσωπικού, δέχεται δολοφονική επίθεση με βιτριόλι λόγω της δράσης της απέναντι στις αυθαιρεσίες της εταιρίας ΟΙΚΟΜΕΤ, μέσω της οποίας εργαζόταν στον ΗΣΑΠ. Σχεδόν αμέσως, αρχίζουν κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στις οποίες το Δίκτυο συμμετέχει ενεργά σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

26/12: Συγκρότηση Συνέλευσης Αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα.

27/12: Κατάληψη στο κεντρικό κτίριο του ΗΣΑΠ

στην Αθήνα, από τη Συνέλευση Αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα. Πορεία στον Ευαγγελισμό στις 28/12 και λήξη της κατάληψης.

27/12: Επίθεση του Ισραήλ στη Λωρίδα της Γάζας. Μεγάλες διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις πανελλαδικά. Πορείες στην πρεσβεία του Ισραήλ όσο συνεχίζεται η σφαγή στη Γάζα, η οποία σταματάει μετά από 22 μέρες, αφήνοντας χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες. Μέλη του Δικτύου συμμετείχαν στην αποστολή του Free Gaza Movement με το πλοιάριο «Αρίων» που επιχείρησε να σπάσει το ναυτικό αποκλεισμό, στην αποστολή στη Γάζα μέσω Αιγύπτου, καθώς και στην Αντιιμperialιστική Συνάντηση του Λιβάνου.

28/12: Ποτέ την Κυριακή! Παρεμβάσεις στα ανοιχτά μεγάλα καταστήματα και βιβλιοπωλεία, με τη συμμετοχή εκατοντάδων εργαζομένων.

29/12: Μαχητική πορεία στα γραφεία της ΟΙΚΟΜΕΤ στον Πειραιά από τη Συνέλευση Αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα.

31/12: Παραμονή Πρωτοχρονιάς έξω από τις Φυλακές Κορυδαλλού. Στο Στέκι, βραδιά οικονομικής ενίσχυσης στην Κωνσταντίνα.

9/1: Συμμετοχή στο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο.

11/1: Διαδήλωση αντιρατσιστικών και μεταναστευτικών οργανώσεων στην Ομόνοια για τα αλληπάλληλα εγκλήματα στο Τμήμα Αλλοδαπών Αθηνών, με αφορμή το θάνατο του μπαγκλαντεσιανού μετανάστη Χουσεΐν Ζαχιντούλ μετά από καταδίωξη της αστυνομίας.

17/1: Πορεία αλληλεγγύης στους συλληφθέντες του Δεκέμβρη στη Λάρισα, με συμμετοχή χιλιάδων αγωνιστών-ριών από όλη τη χώρα.

20/1: Παρέμβαση στον ΟΣΕ Θεσσαλονίκης για την Κ. Κούνεβα.

22/1: Πορεία αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα, στην Αθήνα από την Πρωτοβουλία Πρωτοβάθμιων Σωματείων, με τη συμμετοχή 3.000 ανθρώπων, στη Θεσσαλονίκη μεγάλη διαδήλωση από την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης.

31/1: Πορεία συμπαραστάσης στην Κωνσταντίνα, από τη Συνέλευση Αλληλεγγύης, στον Πειραιά.

ΚΙ ΩΜΩΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ...

«Δελτίο Θυέλλης»

Περιοδική έκδοση του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα
Υπεύθυνη: Μάνια Μπαρσέφσκι
Βόλος: Γκλαβάνη 82, τηλ.: 6976353100
Θεσσαλονίκη: Φιλίππου 51, τηλ./φαξ: 2310-265 346
Αθήνα: Τσαμαδού 13, τηλ.: 210-38 13 928 φαξ: 210-38 40 390
e-mail: diktio@diktio.org, http://diktio.org

ΕΡΧΟΜΕΝΑ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΑ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΑ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΑ ΕΠ

7-8/2: Συνάντηση της Πανελλαδικής Δικτύωσης Μεταναστευτικών και Αντιρατσιστικών Οργανώσεων.
13/2: Εκδήλωση του Δικτύου Θεσσαλονίκης για τη Γάζα.
14/2: Πορεία για την απελευθέρωση των κρατουμένων του Δεκέμβρη.
13-15/3: Προπαρασκευαστική Συνάντηση του δού Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ στην Αθήνα.
21/3: Διαδήλωση αλληλεγγύης στους μετανάστες και τους πρόσφυγες.
3-4/4: Πανευρωπαϊκή αντιΝΑΤΟϊκή κινητοποίηση στο Στρασβούργο.

Το σιωνιστικό έγκλημα

Η Λωρίδα της Γάζας, δεν είναι παρά μία μακρόστενη περιοχή συνολικής έκτασης 360 τετραγωνικών χιλιομέτρων, όπου στοιβάζονται περίπου 1.500.000 Παλαιστίνιοι, ως επί το πλείστον πρόσφυγες που εκδιώχθηκαν βίαια από άλλες παλαιστινιακές περιοχές. Ο εναέριος και ο θαλάσσιος χώρος της εξακολουθούν και μετά την επίσημη απόσυρση του ισραηλινού στρατού, το 2005, να ελέγχονται απολύτως από το Ισραήλ, όπως και οι κυριότερες προσβάσεις της, με εξαίρεση το πέρασμα της Ράφα, στα σύνορα με την Αίγυπτο, το οποίο, όμως, παραμένει κλειστό κάθε φορά που η κατοχική κυβέρνηση του Τελ Αβίβ ασκεί πιέσεις στον αιγύπτιο πρόεδρο Χόσι Μουμπάρακ, στενό σύμμαχο των ΗΠΑ και πρώτο άραβα ηγέτη που υπέγραψε συνθήκη ειρήνης με το σιωνιστικό κράτος.

Οι κάτοικοι της Γάζας, πλήρως αποκλεισμένοι εκ μέρους του Ισραήλ από στεριά και θάλασσα, υποβάλλονται από το 2007 σε έναν οικονομικό στραγγαλισμό που τους εξουθενώνει, αναγκασμένοι να ζουν από τα ψήγματα της οικονομικής «ανθρωπιστικής» βοήθειας που τους παρέχουν —εκβιαστικά και υπό τον όρο της υποταγής τους— οι δυτικές χώρες, οι

οποίες υποστηρίζουν ξεκάθαρα τα ισραηλινά συμφέροντα, προωθώντας μία παλαιστινιακή κυβέρνηση υπό τον κοινό εκλεκτό των ΗΠΑ, Ε.Ε. και Ισραήλ, Μαχμούντ Αμπάς.

Ο κατοχικός στρατός φαινόταν, τουλάχιστον μέχρι πολύ πρόσφατα, να έχει την ευχέρεια να παραβιάζει τα σύνορα οποτεδήποτε έκρινε σκόπιμο να βομβαρδίσει, να διεξαγάγει επιχειρήσεις ή να πραγματοποιήσει συλλήψεις, ωστόσο, κάτι φαίνεται πλέον να αλλάζει στο συσχετισμό των δυνάμεων. Παρά τους φρικαλέους βομβαρδισμούς και τις χερσαίες επιχειρήσεις των σιωνιστών επί 22 μέρες έχοντας στοιχίσει τη ζωή χιλίων τριακοσίων ανθρώπων, παρά την καταστροφή των περισσότερων οικονομικών και άλλων υποδομών και τη συρρίκνωση κατά 85% του ήδη εξαιρετικά χαμηλού ΑΕΠ στη Γάζα, παρά την αδιαμφισβήτητη στήριξη των ισραηλινών εγκλημάτων από το σύνολο των δυτικών χωρών και την ανοχή της πλειοψηφίας των αραβικών, το Ισραήλ δεν είναι —για δεύτερη φορά μετά την εισβολή στον Λιβανό— ο αδιαμφισβήτητος νικητής, όπως, π.χ., στον πόλεμο των έξι ημερών του 1967, με τον οποίο κατέλαβε τη Γάζα, τη Δυτική Όχθη και τα συριακά Υψώματα του Γκολάν.

Οι Παλαιστίνιοι της Γάζας άντεξαν. Ο

«συνετισμός» της Χαμάς, ενός κινήματος που αποτελεί τη νόμιμη εκλεγμένη κυβέρνηση του παλαιστινιακού λαού, δεν επετεύχη. Αυτό είναι ένα γεγονός που πρέπει να χαροποιεί

Αποστολή έμπρακτης αλληλεγγύης στη Γάζα

13 έως 18 Ιανουαρίου 2009

Η επιχείρηση «Συμπαγές Μολύβι», όπως ονόμασαν οι Ισραηλινοί τη σφαγή στη Λωρίδα της Γάζας, σταμάτησε στις 18/1. Μαζί της έσβησαν και οι προβολείς της δημοσιότητας. Η επόμενη μέρα όμως, ύστερα από 22 μέρες σφοδρών βομβαρδισμών και χερσαίων επιχειρήσεων του ισραηλινού στρατού, βρίσκει τη Γάζα με εκατοντάδες νεκρούς, χιλιάδες τραυματίες, κατεστραμμένα σπίτια, διαλυμένη τη στοιχειώδη υποδομή, νωπή την ψυχολογική βία. Σε μια στενή λωρίδα γης, 1.500.000 άνθρωποι, χωρίς τα στοιχειώδη μέσα —το Ισραήλ επιτρέπει την είσοδο μόνο ανθρωπιστικής βοήθειας, κι αυτό όχι πάντα—, ξεκινούν να ξαναχτίσουν τη ζωή τους, μετά από μια ακόμα επίθεση του γείτονα-τρομοκράτη.

Η ελληνική αποστολή μπήκε στη Γάζα την Παρασκευή 16 Γενάρη, ξεπερνώντας τα εμπόδια που έβαζαν οι αιγυπτιακές αρχές και η ελληνική πρεσβεία. Έζησε για δύο μέρες αυτό που οι Παλαιστίνιοι ζούσαν επί τρεις βδομάδες. Την απόλυτη απουσία ασφάλειας, την αίσθηση ότι οι Ισραηλινοί χτυπούν παντού, αδιακρίτως. Ακόμα και το

τρίωρο κατάπαυσης του πυρός των Ισραηλινών δεν ήταν σταθερό — άρχιζε «κάποια στιγμή» προς το μεσημέρι. Αυτές οι τρεις ώρες ήταν ο μόνος χρόνος που είχαν οι Παλαιστίνιοι για να βγουν με σχετική ασφάλεια από τα σπίτια τους και να φροντίσουν για τα απαραίτητα της ζωής. Παρά τους κινδύνους, στους δρόμους υπήρχαν πιτσιρικά που έπαιζαν, λιγοστά μαγαζιά ανοιχτά, κάρα που μετέφεραν ελάχιστα, κυρίως αγροτικά, προϊόντα.

Επισκεφτήκαμε τη Ράφα και τη Χαν Γιούνις, καθώς ήταν αδύνατο να πάμε βορειότερα. Πήγαμε σε σχολεία που μετατράπηκαν σε προσφυγικούς καταυλισμούς και φιλοξένησαν συνολικά 35.000 ανθρώπους, χωρίς να υπολογίζουμε εκείνους που φιλοξενούνταν σε συγγενείς. Η ελάχιστη ανθρωπιστική βοήθεια που κατάφερε να φτάσει, εξαντλιόταν αυθημερόν. Στο νοσοκομείο Νάσερ της Χαν Γιούνις οι γιατροί μάς εξηγούν ότι οι μονάδες εντατικής θεραπείας δεν επαρκούν. Ένας πιτσιρικάς φέρει εγκαύματα από λευκό φώσφορο, όπως μας είπαν, κάτι που επιβεβαιώθη-

κε και αργότερα.

Τζαμιά, σχολεία, καταστήματα, στάδια, σπίτια, φαρμακαποθήκες, βομβαρδισμένα. Σε ένα ισοπεδωμένο κέντρο διασκέδασης ο ιδιοκτήτης αναρωτιέται τι έφταιξε, ανεμίζοντας τις λευκές σημαίες που είχε βάλει στην οροφή του κτιρίου, σε μια προσπάθεια να αποφύγει τη στοχοποίηση της περιουσίας του. Άδικος κόπος. Ένα βράδυ οι Ισραηλινοί τον ειδοποίησαν τηλεφωνικά ότι εκείνος και οι δικοί του είχαν πέντε λεπτά για να εγκαταλείψουν το κτίριο πριν βομβαρδίσουν τους κόπους μιας ζωής.

Οι περιοχές κοντά στα σύνορα με την Αίγυπτο, όπου και τα τούνελ ανεφοδιασμού της Γάζας με είδη, μεταξύ άλλων, πρώτης ανάγκης —μην ξεχνάμε τον πολύμηνο αποκλεισμό—, είναι ισοπεδωμένες, σαν να έχουν χτυπηθεί από ισχυρό σεισμό.

Φεύγουμε από τη Γάζα με πικρή γεύση και οδυνηρές αναμνήσεις. Οι Παλαιστίνιοι προσπαθούν τώρα να επιβιώσουν και να ξαναστήσουν τη ζωή πάνω από τα συντρίμια. Το 'χουν ξανακάνει, τους οφείλουμε την αλληλεγγύη μας που μένουν, αντιστέκονται, αγωνίζονται.

Ερμιόνη Φρεζούλη

στη Γάζα

όσους παλεύουν κατά της ιμπεριαλιστικής παγκοσμιοποίησης ανά τον κόσμο, δεδομένου ότι ο πραγματικός στόχος του κατακτητή ήταν κάτι πολύ παραπάνω: να εξουδετερώσει την αντίσταση του παλαιστινιακού λαού, να σβήσει το όραμά του για ελευθερία και δικαιοσύνη, να τον κάνει να εμπεδώσει μία συνείδηση διά παντός ηττημένου.

Τα δυτικά κράτη στήριξαν και εξακολουθούν να στηρίζουν το σιωνιστικό έγκλημα, που σε πολλά συστατικά του παραπέμπει στο αντίστοιχο που εφαρμόστηκε σε βάρος των Εβραίων κατά τη ναζιστική περίοδο. Οι όποιες φραστικές διακηρύξεις τους για τη δημιουργία ανθρωπιστικής κρίσης στη Γάζα, οι όποιες καταγγελίες του Συμβουλίου Ασφαλείας για βομβαρδισμό ακόμη και αποθηκών τροφίμων του ΟΗΕ, αποσιώπησαν το πιο σημαντικό: ότι η πλήρης απομόνωση και το δράμα που ζει ο παλαιστινιακός λαός απορρέει από το γεγονός ότι η Παλαιστίνη είναι μία χώρα υπό κατοχή και ότι οι Παλαιστίνιοι έχουν το δικαίωμα και την υποχρέωση να αντιστέκονται. Στο ίδιο μήκος κύματος κινήθηκε και η ελληνική κυβέρνηση, που αν και υπήρξε λιγότερο οξεία στο λόγο της από π.χ. την αντίστοιχη αμερικανική ή τη βρετανική, συμφύησε τις λίγες αυτοσχέδιες ρουκέτες των παλαιστινιακών αντιστασιακών

οργανώσεων με το ισραηλινό έγκλημα, επιτρέποντας, μάλιστα, την αποστολή αμερικανικών εφοδίων στον ισραηλινό στρατό διαμέσου του άκρως ύποπτου ως προς τις δραστηριότητες που επιτελούνται εκεί ιδιωτικού λιμανιού του Αστακού, την ώρα που η Γάζα καιγόταν από τους βομβαρδισμούς και μικρά παιδιά σκοτώνονταν ή λιμοκτονούσαν.

Ωστόσο, η προσφορά εκχειρίσας εκ μέρους του Ισραήλ στη Γάζα, σηματοδοτεί, ίσως για πρώτη φορά, μία έμμεση παραδοχή του στρατηγικού αδιεξόδου του. Παράλληλα, δημιουργεί νέα δεδομένα για τους όρους ανασυγκρότησης της αναγκαίας ενότητας της παλαιστινιακής αντίστασης, αποδυναμώνοντας σημαντικά συμφωνίες που ευνοούν κατάφωρα τα ισραηλινά συμφέροντα, όπως αυτή της Αννάπολης, που εκπονήθηκαν από την κυβέρνηση του Τζορτζ Μπους, οι οποίες θέτουν ως πρωταρχική προϋπόθεση για τις παλαιστινιακές οργανώσεις την άνευ όρων αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ και τον «τερματισμό της βίας» —ήτοι της αντίστασης—, με αντάλλαγμα κάποιες εντελώς ασαφείς εδαφικές παραχωρήσεις εκ μέρους της ισραηλινής κυβέρνησης.

Μάνια Μπαρσέφσκι

Στο δρόμο προς τη Γάζα

Το Free Gaza Movement, η διεθνής καμπάνια αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό και έμπρακτης αμφισβήτησης του θαλάσσιου αποκλεισμού της Γάζας από το ισραηλινό πολεμικό ναυτικό, πραγματοποίησε μία ακόμα αποστολή προς τη Γάζα, με το πλοιάριο «Αρίων», στις 14-15 Ιανουαρίου.

Το Free Gaza αποτελεί μια υποδειγματική πρωτοβουλία διεθνοιστικής αλληλεγγύης και τον Αύγουστο του 2008 δύο καΐκια του κατόρθωσαν, για πρώτη φορά μετά από 41 χρόνια, να σπάσουν το ναυτικό αποκλεισμό της Γάζας. Ως Δίκτυο συμμετείχαμε τόσο τον Αύγουστο όσο και τώρα στις αποστολές του Free Gaza, θεωρώντας ότι η συγκεκριμένη καμπάνια αποτελεί μια από τις πλέον πρωτοποριακές συνιστώσες του διεθνούς κινήματος αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό.

Στο ταξίδι του «Αρίωνα», εκτός από το συντονιστικό πυρήνα του Free Gaza, συμμετείχαν γιατροί, βουλευτές, δημοσιογράφοι και μέλη ανθρωπιστικών και κινηματικών οργανώσεων. Επίσης, ο «Αρίων» μετέφερε οκτώ τόνους φαρμάκων,

ιατρικού υλικού και τροφίμων.

Το Ισραήλ, μετά από αλληπάλληλες προειδοποιήσεις και απειλές, σε μια πρωτοφανή επίδειξη κρατικής τρομοκρατίας και πειρατείας, στη μέση των διεθνών υδάτων (100 μίλια από τις ακτές της Γάζας!), στις 4 τα χαράματα της 15ης Ιανουαρίου, σε συνθήκες θαλασσοταραχής 7 μποφόρ, υπό την απειλή πυρών από πέντε καταδρομικά, εξανάγκασε τον «Αρίωνα» να σταματήσει την πορεία του προς τη Γάζα.

Αν και αυτή η αποστολή του Free Gaza, όπως ήταν αναμενόμενο, δεν ολοκληρώθηκε, η ουσία της καμπάνιας παραμένει σημαντική, αναγκαία και επίκαιρη. Όχι μόνο γιατί αποτελεί «ενοχλητική αλογόμυγα», όπως εύστοχα αποκαλέστηκε από ηγετικό στέλεχος της παλαιστινιακής αντίστασης, στη δικτατορία του Ισραήλ στην Ανατολική Μεσόγειο, αλλά κυρίως γιατί είναι ζωντανό υπόδειγμα πραγματικής ανθρωπιστικής και πολιτικής δράσης απέναντι στον αποκλεισμό της Γάζας.

Νίκος Γιαννόπουλος

Η συνάντηση της Βηρυτού

Στις 16 - 18 Ιανουαρίου διοργανώθηκε στη Βηρυτό το Διεθνές Φόρουμ για την Αντίσταση, τον Αντιιμπεριαλισμό, την Αλληλεγγύη των Λαών και τις Εναλλακτικές Πολιτικές. Μεταξύ των συνδιοργανωτών, βασικό ρόλο έπαιξε το Συμβουλευτικό Κέντρο Μελετών και Τεκμηρίωσης στη Βηρυτό, φορέας που ιδρύθηκε και εποπτεύεται από τη Χεζμπολά.

Μεταξύ των συμμετεχόντων ήταν ο Ράμσεϊ Κλαρκ, πρώην υπουργός Δικαιοσύνης των ΗΠΑ, ο Γουόλντεν Μπέλο, καθηγητής κοινωνιολογίας στο Πανεπιστήμιο Φιλιππίνων, η Λεϊλά Χάλεντ, πρώτη παλαιστίνια αεροπειρατής στη δεκαετία του '70. Πολυπληθής η αντιπροσωπεία από τη Βενεζουέλα, μεταφέροντας θερμό χαιρετισμό του Τσάβες. Αριθμητικά σημαντική και η ελληνική παρουσία: περισσότερα από 20 άτομα από διαφορετικές πολιτικές συνιστώσες ταξίδεψαν στη Βηρυτό.

Στο πρόγραμμα του Φόρουμ συμπεριλαμβάνονταν πέντε εργαστήρια: για την υποστήριξη της αντίστασης, για τον αντιιμπεριαλισμό, για τις εναλλακτικές πολιτικές, για την αλληλεγγύη, για την υπεράσπιση νομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, ενώ έγιναν και δύο στρογγυλά τραπέζια με κοινοβουλευτικούς και ανθρώπους των ΜΜΕ. Το Φόρουμ χρονικά συνέπεσε με την κορύφωση της ισραηλινής επίθεσης στη Λωρίδα της Γάζας και αυτό ήταν ένας επιπλέον λόγος ώστε οι συζητήσεις περί το Παλαιστινιακό να μονοπωλήσουν το ενδιαφέρον.

Χωρίς να ακουστούν πρωτότυπες αναλύσεις ή και προτάσεις επί του πρακτέου, οι εργασίες της συνάντησης κατέληξαν σε ομόφωνη καταδίκη της σφαγής του παλαιστινιακού λαού στη Γάζα, σε χαιρετισμό της παλαιστινιακής αντίστασης και σε κάλεσμα για μοιροτάζ του Ισραήλ σε οικονομικό, στρατιωτικό, πολιτικό και πολιτιστικό επίπεδο. Το πλέον σημαντικό —κατά την εκτίμησή μας— αποτέλεσμα αυτής της συνάντησης είναι το προχώρημα της προσπάθειας για αναζήτηση σημείων σύγκλισης, κοινού βηματισμού και συνεργασίας ανάμεσα στο πολιτικό ισλάμ και στη «δυτική» ριζοσπαστική Αριστερά στη βάση του αντιιμπεριαλιστικού μετώπου.

Τάκης Πολίτης

Παλαιστίνη

Η αλληλεγγύη στην Κωνσταντίνα Κούνεβα

Η δολοφονική επίθεση εναντίον της Κωνσταντίνας Κούνεβα αναδεικνύει με τον πιο απάνθρωπο τρόπο τη διαπλοκή των σχέσεων κυριαρχίας που ορίζουν τη ζωή κάποιων —πέρα πολλών— ανθρώπων. Είναι γυναίκα, είναι μετανάστρια, είναι εργαζόμενη και συνδικαλίστρια στο χώρο της επισφαλούς εργασίας, είναι καθαρίστρια. Καθεμία από τις κατηγορίες/ιδιότητες που τη χαρακτηρίζουν παράγει από μόνη της συνθήκες καταπίεσης και εκμετάλλευσης, πόσο μάλλον ο συνδυασμός τους.

Το γεγονός, παρότι παρουσιάστηκε στον τύπο, πέρασε στα «ψιλά» των δελτίων ειδήσεων — η υπουργός Απασχόλησης αρκέστηκε σε μία ανακοίνωση φιλανθρωπικής συμπαραστάσης. Η συνδικαλιστική ηγεσία της ΓΣΕΕ και του ΕΚΑ δημόσια κωφεύουν και στο παρασκήνιο ασκούν πιέσεις στις εκπροσώπους της Παναττικής Ένωσης Καθαριστριών και Οικιακού Προσωπικού να μην τους... στοχοποιούν. Η έρευνα για τον εντοπισμό των αυτοργών,

φυσικών και ηθικών, καθυστερεί, και μόλις πρόσφατα η εισαγγελέας επέστρεψε στην Ασφάλεια τη δικογραφία που της διαβιβάστηκε, ως ελλιπή. Ο υπερεργολάβος Οικονομάκης της ΟΙΚΟΜΕΤ εμφανίζεται δειλά δειλά (!) στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, ενώ η ίδια η Κ. Κούνεβα εξακολουθεί να νοσηλεύεται στον Ευαγγελισμό, έχοντας υποστεί ανεπανάρθωτες βλάβες σε ζωτικά της όργανα.

Σε κινηματικό, αντιθέτως, επίπεδο η αλληλεγγύη στην Κ. Κούνεβα υπήρξε άμεση και πολύπλευρη. Συγκροτήθηκαν πρωτοβουλίες από διαφορετικούς χώρους (πρωτοβάθμια σωματεία, συλλογικότητες και ομάδες του αντιεξουσιαστικού/αναρχικού χώρου, της Α-ριστεράς, του φεμινιστικού κ.ά.) με σκοπό την έμπρακτη συμπαραστάση στην ίδια και το σωματείο της. Μεμονωμένα ή με συντονισμό των πρωτοβουλιών έγιναν συγκεντρώσεις στον Ευαγγελισμό, καταλήψεις σε γραφεία (ΗΣΑΠ, Νοσοκομείο Ευαγγελισμός, Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης κ.λπ.), τοπικές πορείες, παραστάσεις σε διευθύνσεις Επιθεωρήσεων

Εργασίας, εξορμήσεις και παρεμβάσεις αντιπληροφόρησης, πανελλαδικά. Στις 22 Ιανουαρίου, πραγματοποιήθηκε διαδήλωση προς το υπουργείο Εργασίας, στην οποία, σημειωτέον, η ΓΣΕΕ δήλωσε ότι δεν συμμετέχει διότι δεν οργανώθηκε από το «συντεταγμένο συνδικαλιστικό κίνημα».

Τα ζητήματα που αναδεικνύουν οι πρωτοβουλίες, η καθεμιά με το δικό της ιδεολογικό υπόβαθρο και τρόπο παρέμβασης, είναι αυτά των συνθηκών της υπερεκμετάλλευσης και της εργοδοτικής τρομοκρατίας που επικρατούν στο χώρο της επισφαλούς εργασίας, και η έλλειψη στοιχειώδους κάλυψης των εργαζομένων — ανδρών, γυναικών, μεταναστών και γηγενών— σ' αυτούς τους χώρους από το «επίσημο» συνδικαλιστικό κίνημα.

Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται, επίσης, στην οικονομική εξόρμηση για την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη στήριξη και κάλυψη της Κωνσταντίνας Κούνεβα σ' αυτό το θέμα.

Βούλα Χατζηβαράμиду

Το σύγχρονο δουλεμπόριο

Το ΙΝΕ ανέλαβε την εκπόνηση έρευνας με θέμα «Εργασιακές σχέσεις στον κλάδο του καθαρισμού» το καλοκαίρι του 2008, μετά από ανάθεση της Παναττικής Ένωσης Καθαριστριών και Οικιακού Προσωπικού (ΠΕΚΟΠ), της οποίας η Κωνσταντίνα είναι γενική γραμματέας.

Πρόκειται ουσιαστικά για μία εμπειρική έρευνα, που αφορά την αποτύπωση της υφιστάμενης κατάστασης αναφορικά με τους όρους και τις συνθήκες απασχόλησης στον καθαρισμό.

Επισημαίνεται ότι η συγκέντρωση του πραγματολογικού υλικού επιτεύχθηκε χάρη στη συμβολή του προεδρείου της ίδιας της ΠΕΚΟΠ, με παράλληλη βοήθεια από την Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων και το ΕΚΑ, ενώ καθοριστικής σημασίας ως προς το τελικό προϊόν είναι οι μαρτυρίες των ίδιων των εργαζομένων.

Σε ό,τι αφορά το περιεχόμενο της έρευνας, επιδιώκεται μία καταρχήν καταγραφή της απασχόλησης στον κλάδο, χωρίς ωστόσο να είναι εφικτή η συλλογή στοιχείων ως προς τον ακριβή αριθμό και τη σύνθεση της απασχόλησης, τόσο λόγω δυσκολιών ως προς τον ορισμό του κλάδου για σκοπούς στατιστικής καταγραφής και ανάλυσης όσο και λόγω έλλειψης στοιχείων για τις μικρού μεγέθους εργολαβικές εταιρείες.

Το μεγαλύτερο εντούτοις κομμάτι της έρευνας αφορά την ανάδειξη των βασικότερων νομικών ζητημάτων ως προς το εργασιακό καθεστώς των απασχολούμενων στον καθαρισμό, κυρίως σε σχέση με το μέγεθος και την ποικιλία των συνεχών παραβιάσεων όλου του φάσματος της εργατικής νομοθεσίας. Στο πλαίσιο αυτό, καταγράφονται παραβιάσεις που αφορούν τη μη τήρηση του προβλεπόμενου νόμιμου ύψους των αμοιβών, τη μονομερή βλαπτική μεταβολή των όρων εργασίας των εργαζομένων, κυρίως αναφορικά με τον τόπο και το χρόνο παροχής της εργασίας, την καταστρατήγηση και των πιο στοιχειωδών κανόνων για την ασφάλεια και την υγεία των εργαζομένων (π.χ., χρήση επικίνδυνων και απαγορευμένων καθαριστικών), την καταχρηστική

και παράνομη χρήση ευνοϊκών, θεωρητικά τουλάχιστον, νομοθετικών διατάξεων προκειμένου να επιτευχθεί η βλαπτική μεταβολή βασικών εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων (π.χ., εφαρμογή εικονικού διαλείμματος με σκοπό την εμφάνιση μειωμένου πραγματικού χρόνου εργασίας), την καταπάτηση του δικαιώματος της συνδικαλιστικής ελευθερίας, μέσω εκβιαστικών συμπεριφορών υπό την απειλή της απόλυσης, καθώς και τη χρήση κάθε μορφής πιέσεων και παρενοχλήσεων, με τη σεξουαλική παρενόχληση να αποτελεί τον κανόνα παρά την εξαίρεση.

Παρότι το καθεστώς δουλείας αφορά το σύνολο των εργαζομένων στον κλάδο, συνυπάρχουν εντούτοις πολλές ταχύτερες μειονεκτούντων, με περισσότερο ευάλωτη την κατηγορία «γυναίκα μετανάστρια», αναδεικνύοντας για άλλη μία φορά τη δυσμενή θέση που επιβάλλει το ελληνικό μοντέλο μεταναστευτικής πολιτικής, όπου υπό την ομπριά ενός συγκεκριμένου αριθμού ενσήμενων ετησίως, οι μετανάστες αποδέχονται συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα. Παράλληλα, αναδεικνύονται και άλλα σοβαρά ζητήματα, όπως οι ανεπαρκείς μηχανισμοί επιθεώρησης και κρατικού ελέγχου, καθώς και το τεράστιο νομοθετικό κενό αναφορικά με την ανάγκη για την άνευ όρων αναγνώριση της κατηγορίας των βαρέων και ανθυγιεινών στον κλάδο του καθαρισμού.

Η σημαντικότερη, ωστόσο, διαπίστωση της έρευνας του ΙΝΕ είναι ότι η αντεργατική συμπεριφορά και η απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων στον κλάδο αποτελούν σύμφυτες έννοιες με την ίδρυση των εργολαβικών εταιρειών καθαρισμού, μία διαπίστωση που αναδεικνύει πρωτίστως τις τεράστιες κρατικές ευθύνες, όχι απλώς σε επίπεδο ανοχής και συγκάλυψης, αλλά σε επίπεδο ουσιαστικής νομιμοποίησης του φαινομένου.

Βαγγελιώ Σουμέλη

